

NIEUWE AVONTUREN

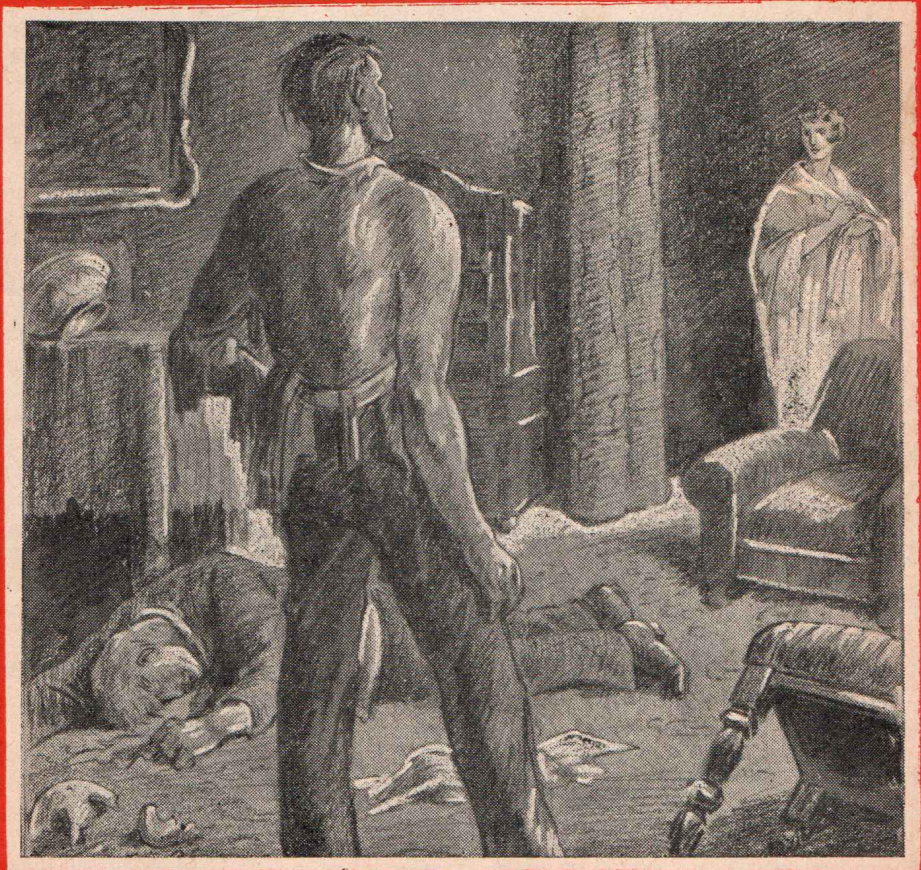
Lord Ruster

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

WANDA ZELENOY

N° 2293

WEEKLIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)

Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt

Voor Nederland: Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Cord Syster

genaamd
RAFFLES

DE GROTE ONBEKENDE

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

WANDA ZELENOY

HOOFDSTUK I

WANDA ZELENOY

Even na de middag reed een kleine, en blijkbaar zeer snelle auto met een flink vaartje door de Avenue du Président Wilson.

De naam duidt het reeds aan, dat men hier te doen heeft met een van de nieuwe straten in een nieuwe wijk van Parijs, buiten de fortificaties, die nog altijd niet zijn opgeruimd, ofschoon al dertig jaren geleden stemmen opgingen tot slechting van die oude, door de moderne wijze van oorlogsvoeren volkomen nutteloos geworden bolwerken.

Waarom men ze behoudt?

Waarschijnlijk voornamelijk om een monument te behouden. Want andere waarde hebben zij niet, die met gras begroeide ringwallen, hier en daar wel twintig meter hoog, en op dertig, veertig plaatsen van openingen voorzien, ten einde daar de toegangswegen naar Parijs doorgang te verschaffen.

Daar bevinden zich dan altijd nog de oude accijnshuisjes, waar strenge douaniers er tegen waken, dat er geen contrabande binnen Parijs gesmokkeld wordt, waarvoor een vrij hoog, inkomen recht verschuldigd is.

Intussen heeft ook Parijs zich zodanig uitgebreid, dat dit keurslijf van stenen en aarde dreigde te barsten, en men was wel genoodzaakt ook aan gene zijde van de wallen te gaan bouwen, en daar de Parijse voorsteden aan te leggen.

De zoëven genoemde Avenue is een van de voornaamste, nieuwe verbindingswegen, in de wijk Le Pré Saint Gervais gelegen, en thans zo goed als volgebouwd.

Het was ook hier, dat zich destijds het grote klooster der Ursulinen bevond, waarvan thans bijna niets meer over is dan een bouwval, zelfs geen bezoek meer waard, want er is bijna geen steen meer

op de andere, alles is met gras en onkruid overwoekerd, en het zal niet lang meer duren, of het houweel van de sloper zal de rest doen. Ook op die plek zullen straten en pleinen zich verstreken en zich komen voegen bij de eindeloze zee van huizen, die Parijs is.

Zodanig was de wijk, waar de kleine auto zoëven was heengetuft, en nu stopte deze eindelijk, na de hoek van de Grand Rue te zijn omgeslagen en parkeerde voor het laatste huis, dat op deze plek gebouwd was.

Het was op het punt, waar men de aaneengesloten bouworde had opgegeven en waar meer nieuwerwetse, lage villa's, ieder voorzien van een eigen, klein garage, zich uit de bodem verhieven, enkelen voorzien van een kleine tuin, voor en achter het huis, naar de huidige methode.

Hier zou dan ook de villawijk ontstaan, zoals men ze hoe langer hoe meer ziet verrijzen aan de rand van steden, die uitbreiding behoeven.

De ligging van dit villatje met slechts een enkele verdieping bracht dus mede, dat men aan twee zijden een schier onbelemmerd uitzicht had. Aan de voorzijde grensde het huis met een kleine, miniatuur tuin aan de nog lang niet voltooide straat, waar men over heel wat stuurmanskunst moest beschikken om de talloze kuilen, bulten en greppels te vermijden, en vandaar had men het uitzicht op enkele pas halfvoltooide zogenaamde cottages, met de schuine, rode pannendaken, en hun groen geschilderde schuurtjes een weinig terzijde, juist groot genoeg om er een auto te kunnen neerzetten.

Staande voor de rechtse zijramen, kon men het huis van de buurman zien, op een afstand van omstreeks dertig meter. Maar de bezitters van de auto zouden van die buurman voorlopig zeker nog geen last hebben, want het huis was nog onverhuurd, en ternauwernood droog.

Wanneer men door de ramen keek, die in de achtergevel waren aangebracht dan zag men, over een strook van omstreeks tweehonderd meter breedte, de

met gras begroeide wallen, en aan gene zijde daarvan het uiterste topje van de daken der hoogste huizen, en een paar torenspitsen. Meer naar het zuiden, toch nog goed zichtbaar van deze plek, opende zich de Port du Pré Saint Gervais, een der grote toegangswegen naar de stad.

Links eindelijk keek men uit over de nog geheel onbebouwde vlakke, in de richting van de Rue Emile Augier, die ook nog lang niet was volgebouwd.

Wie waren het, die de moed bezaten, op deze afgelegen plek, buiten de wallen, een huis te betrekken, dat nog nauwelijks met het dak bedekt was, en waarvan de kalk zich nog ternauwernood had verhard?

Het waren buitenlanders, en hun namen luiden: John Raffles, Charles Brand en James Henderson.

Niet zonder opzet had Raffles deze plek gekozen, waarbij hij blijk gaf van een voortreffelijk strategisch inzicht.

Om te beginnen zou men hier nooit last hebben van bemoeizieke burens, verder lag het huis vlak bij een grote, brede verkeersader, want slechts op een afstand van tien minuten rijdens met een goede auto, en tenslotte mondde de Avenue du Président Wilson uit in de Rue de Paris, die, door de Port de Lilas gemeenschap heeft met de binnenstad van Parijs, maar die zich in oostelijke richting voortzet in een van de voornaamste provinciale verkeerswegen.

Dat was echter nog niet alles.

Vlak bij de Port du Pré Saint Gervais liep een lijn van de Metro, en daar was ook een station; iedere tien minuten rommelde het daarbeneden als een vulkaan, of als een ver onweer, en dan kon men weten dat eronder de grond een elektrische trein voorbijdaverde.

Hiermede waren de voordelen echter nog niet uitgeput, dat wist Raffles.

Want het zou niet moeilijk vallen, over de met grof gras en onkruid begroeide, nog onbebouwde terreinen te vluchten, indien dit noodzakelijk mocht zijn.

Tenslotte had Raffles nog iets in petto waarover hij nu reeds enige dagen na-

dacht, sedert hij met zijn trouwe secretaris Brand en zijn chauffeur Henderson zijn intrek had genomen in die villa, na de zeer verblijde huiseigenaar een half jaar huur vooruit te hebben betaald.

Zodra de kleine auto in de garage was geparkeerd, begaven Raffles en Brand zich naar binnen, en stonden in de nog kille vestibule, waar een paar Perzische kleedjes en een fraaie eiken kapstok met moeite wat warmte en gezelligheid poogden te brengen.

Het bleef bij een poging, want alles was nog te nieuw en te doods.

Het was een geluk, dat de beide vrienden het huis niet midden in de winter hadden behoeven te betrekken.

Natuurlijk had Raffles er meubels laten brengen, maar niet meer dan volstrekt onmisbaar was, en weelde zou men vruchteloos zoeken in dit huis.

Beneden bevonden zich de gemeenschappelijke woonkamer, een eetkamer-tje, een als werkvertrek ingericht vertrek, en boven waren de slaapkamers. De beide vrienden hadden zoëven in Parijs geluncht, en Brand begreep niet goed, wat Raffles beoogde door reeds zo spoedig weer terug te keren naar deze nog wat onherbergzame woning, die rook naar verf, zaagsel en kalk.

Trouwens, de jongeman begreep over het algemeen niet veel van de beweegredenen, welke Raffles ertoe gebracht hadden, hier te Parijs te blijven, inplaats van rechtstreeks naar Londen terug te keren.

Het is waar, Raffles had de gelofte afgelegd, dat hij Frankrijk niet zou verlaten, alvorens het spoor van zijn doods-vijand te hebben teruggevonden, maar Brand was vast overtuigd, dat dit wel voor altijd onmogelijk zou zijn geworden, nu de gevaarlijke bandiet op zulk een sluwe wijze had weten te ontsnappen, juist toen Raffles hem in handen meende te hebben.

Frankrijk was groot, Lupin bezat een groot aantal, blijkbaar machtige vrienden, (was het zelfs niet bij de laatste gelegenheid gebleken, dat hij zich in de bescherming van een schatrijke, excentrieke Amerikaan mocht verheugen?)

hij beschikte over een schier onuitputtelijk arsenaal van hulpmiddelen, hij had schuilplaatsen in overvloed, en wanneer het hem lustte zich gedurende enige maanden verborgen te houden, dan zou niets hem gemakkelijker vallen, ook dank zij zijn grote bekwaamheid om zich te vermommen.

Tegenover dit alles kon alleen maar gesteld worden, dat Lupin een groot gedeelte van zijn gestolen fortuin was kwijtgeraakt in de strijd met zijn geduchte tegenstander Raffles. Wellicht zou hij er dus alles op zetten, dat verlies weer aan te vullen, op zijn eigen wijze wel te verstaan, en die moest hem noodzakelijk opnieuw in conflict met de politie brengen, vroeg of laat.

Intussen zag Brand zich door dit vaste voornemen van Raffles het vooruitzicht ontnomen op een spoedig terugzien van zijn geliefd Londen.

Niet dat hij ook niet zeer veel hield van Parijs, maar er was iets in hem dat hem zei, dat Raffles niet uitsluitend naar de Lichtstad was gekomen om er zijn hart op te halen in de musea en bij de beschouwing van de prachtige monumenten.

Diezelfde namiddag zou Brand tastbaar gelijk krijgen.

Raffles had hem onder de arm genomen, voerde hem de trap op, naar zijn eigen slaapkamer, die aan de achterzijde van het huis was gelegen, en nam hem mee tot voor een der ramen.

Hij keek de enigszins verbaasde Brand glimlachend van terzijde aan, en begon toen:

— Wat dunk je van het uitzicht?

— Wel, om je de gulle waarheid te zeggen, vind ik het niet veel zaaks, bekende Brand ronduit. Ik zie niets anders dan een hoge ringwal, waar hier en daar daken en torenspitsen bovenuit steken.

— Ik had niet zozeer het oog op de schilderachtigheid, dan wel op de nuttigheid, amice, ging Raffles voort. Kijk eens een weinig naar rechts; daar zijn de bouwvallen van het oude Ursulinenklooster.

— Er is niet heel veel meer van over, zei Brand schouderophalend.

— Je hebt gelijk. De muren zijn in puin gevallen, en slechts een man, die enige studie van die soort kloosters heeft gemaakt, kan de oorspronkelijke ligging van de verschillende zalen, cellen en corridors nog onderscheiden, onder dat dek van gras en woekerplanten, aarde en puin. Ik kan het, Charles.

— En wat heb je aan die kennis? vroeg Brand, Raffles scherp aanzien.

— Meer dan je schijnt te denken. Bedenk, amice, dat die kloosters niet zonder opzet zo dicht bij de wallen werden opgetrokken in een tijd, toen vele edellieden, vrienden der Kerk, aan heftige achtervolgingen blootstonden. Bij zo'n achtervolging werden alle toegangswegen tot Parijs afgezet, het huis van de achtervolgde werd bespioneerd, maar vaak kon hij dan nog vluchten langs een geheime weg, onder de wallen door, die hem naar een van die gastvrije kloosters voerde, waar hij zich voorlopig in veiligheid wist, want de meeste kloosters waren toen nog gelukkig gevrijwaard tegen iedere inmenging van hoger hand.

— Dat wist ik, Edward. Ik weet echter niet, waarop dit alles moet uitdraaien.

— Dan zal ik het je uitleggen, amice, ofschoon ik eigenlijk wel had gedacht dat je het uit je zelf zoudt hebben begrepen. Hier in ditzelfde Parijs hebben wij, nog niet eens zo lang geleden, een klein huis in bezit gehad, dat thans onbereikbaar voor ons is, binnen de wallen gelegen en waarvan de kelder in verbinding bleek te staan met juist zulk een kloosterbouwwal, die men in de onmiddellijke omgeving van Parijs bij tientallen kan vinden. Die gang is ons van niet weinig nut geweest destijds, en ik hoop, dat een nauwkeurig onderzoek van die ruïne daarginds ons iets dergelijks zal doen ontdekken, hetgeen mij overigens niet in het minst zou verbazen, want er werd in de middeleeuwen nauwelijks een klooster gebouwd, waarbij niet tevens gezorgd werd voor een sluipweg, die soms kilometers ver doorliep onder de aarde, een hecht gemetselde gang, die naar de vrijheid moest voeren, en die meestal in verbinding stond met

het huis van een hooggeplaatst geestelijke, prior of bisschop, kanunnik of zelfs een kardinaal.

— Dat alles neem ik gaarne aan, maar waartoe die moeite? vroeg Brand. Wat zou het doel zijn van zulk een onderzoek? Om kort te gaan: wat wil je in die sluipgang, verondersteld dat je die werkelijk vindt, wat nog lang niet zo zeker is?

— Hem gebruiken, Charles, in tijden van gevaar.

— Maar er dreigt ons hier, voor zover ik weet, geen gevaar hoegenaamd. We bezitten voortreffelijke papieren, men heeft ons op het politiebureau geen strobreed in de weg gelegd, toen wij die papieren overlegden, ik hoop dat wij hier een paar prettige weken zullen doorbrengen, en dan naar Londen zullen terugkeren.

— Het is mogelijk dat de weken prettig zullen zijn, Charles, hernam Raffles effen. Maar zij kunnen ook gevaarlijk blijken, dat mogen wij niet vergeten.

— Maar waarom, als wij ons ermee vergenoegen, de museums te bezichtigen, het Louvre, Cluny, Carna Vallet?

— Maar daar zullen wij ons juist niet mee vergenoegen, amice. Wanda Zelenoy is hier.

— Als je denkt, hiermede iedere opmerking van mij te hebben gesmoord, Edward, dan heb je het mis, riep Brand verwonderd. Wie is Wanda Zelenoy?

— Maar Charles, weet je dat niet eens? riep Raffles verontwaardigd uit. Nooit van de beroemde Russische danseres gehoord, de beste leerlinge van wijlen de befaamde Pavlowna. Die ken je natuurlijk heel goed. Een aanhangster van het oude ballet, en toch niet blind voor de schoonheden van de moderne dans, die eigenlijk volstrekt niet modern was, maar weinig anders dan een navolging van de dans der oude Grieken. Die Wanda Zelenoy nu, is niet alleen een voortreffelijke danseres, maar zij moet ook een zeer mooie vrouw zijn, en is dat ook inderdaad, wanneer ik mag oordelen naar de foto's die ik van haar gezien heb. Ik beken dat ik haar nooit persoonlijk heb zien dansen. Verder heb ik

horen verluiden, dat die Wanda zich niet bepaalt tot dansen en mooizijn, maar dat zij een van die naturen bezit, die het onmogelijk kunnen stellen zonder intriges. Ik behoef je zeker niet te vermoeden met een opsomming van de talloze voorbeelden in de geschiedenis der wereld, waarbij vrouwen een hoogst belangrijke rol speelden. Welnu, Wanda heeft hier te Parijs, waar zij toch nog geen jaar haar verblijf houdt, een kring om zich heen gevormd van allerlei lieden, die de politiek beschouwen als een broodwinning. Zij houdt er een salon op na, die druk bezocht moet worden. Zij maakt er volstrekt geen geheim van, dat zij vurig monarchiste is, en niets liever zou wenschen dan het herstel van het koningschap in haar land. Dit heeft haar ertoe gebracht, op alle wijze te ijveren voor de terugkeer van een der Romanofs op de troon van het heilige Rusland.

— Leven er dan nog Romanofs? vroeg Brand verbaasd. Ik dacht dat de communisten hen allen hadden vermoord.

— O neen, hier en daar zullen er nog wel enkele rondlopen, hernam Raffles schouderophalend. Zoons van de broeder van de Czaar konden nog bijtijds uitwijken. Ik meen dat er thans een te Londen is, die daar als geneesheer een vrij drukke praktijk heeft. Hoe dit ook zij, Wanda Zelenow vindt het verrukkelijk, het middenpunt te zijn van een soort van Fronde, openlijk wel te verstaan, en zich te omringen met kamerleden, invloedrijke journalisten, Russische uitgewekenen van adel, en soms loopt er zelfs wel eens een minister onderdoor, die echter weer gauw maakt dat hij weg komt, zodra het allergevaarlijkste onderwerp wordt aangeroerd: de omverwerping van het Sovjetregime. Want die heren wachten er zich natuurlijk wel voor, zich te compromitteren. Maar het kost hun moeite om heen te gaan, want ik zei reeds dat Wanda heel mooi is. Dit alles zou mij tamelijk onverschillig laten als ik niet had gehoord dat zij bovendien buitengewoon rijk is. Zij heeft

enige vrienden gehad, Fransers, Duitsers en Oostenrijkers, die zij achtereenvolgens met haar bevallige vingertjes ten naastebij heeft kaalgeplukt. Er doen verhalen de ronde over de inrichting van haar prachtig huis in Issy, bij het Lycée Michelet, dat vroeger moet hebben toebehoord aan een machtig rijke Engelse Lord, die er echter nooit langer dan veertien dagen van ieder jaar woonde.

Raffles hield op, en keek glimlachend even neer op het strakke gezicht van Brand, die diep zuchtte en toen zei:

— Nu begrijp ik je stilzwijgendheid van de laatste dagen, en de moeite die ik had, je aandacht ergens voor op te wekken. Je gedachten waren natuurlijk in Issy, en bij die heks van een danseres. Dat is dus de reden van ons onthoud hier?

— In zekere zin, ja, Charles. En als ik wat stilzwijgend ben geweest, vergeef mij dat dan. De zaak vereiste een vrij langdurige voorbereiding, en daarom heb ik je ook een paar dagen aan je lot moeten overlaten, toen ik de omgeving van haar huis eens in ogenschouwing nemen. Ik kan je zeggen dat het een prachtig bouwwerk is, opgetrokken in de stijl van de grote Napoleon, en natuurlijk veel te groot voor een vrouw alleen. Ik schat dat er op zijn minst twintig kamers moeten zijn, grote en kleine, en misschien nog wel meer. Het huis is gelegen op de hoek van de Rue Michelet en de Rue Ernest Renan, schuin tegenover het beroemde Lyceum. Overburen zijn er niet, want uit de ramen in de voorgevel heeft men slechts het gezicht over het prachtige park, dat het mooie schoolgebouw omgeeft.

— En zo zal dus Madame Wanda Zelenow het onderwerp zijn van onze naastbemoelingen? vroeg Brand sarcastisch.

— Ja, lieve, beste Charley, en als de voortekenen mij niet bedriegen, dan zal die schone danseres, die bevallige samenweester, mij wel zoveel opbrengen om daarvan een heel ziekenhuis op te richten.

HOOFDSTUK II

EEN POLITIEKE SOIREE

Enkele dagen later, te beginnen omstreeks negen uur in de avond, reden er fraaie auto's en ook gewone taxi's af en aan langs de brede, met brons versierde voordeur van het prachtige herenhuis, door de Russische danseres bewoond.

Op de eerste verdieping was de gehele rij vensters, tien in getal, helder verlicht.

Het was dan ook daar, dat Wanda Zelenky haar soirée placht te geven.

Zij bewoonde het huis slechts met een oude dame, een of andere vage bloedverwante, die zij voor een tante liet doorgaan, en die de weinig benijdenswaardige rol moest vervullen althans enigermate de schijn te redden, en voor het decorum te zorgen.

Als de beide vrouwen met elkaar spraken, dan gebeurde dit in het Frans, ofschoon de eerwaardige duegna van de schone danseres Maria Samatof heette, en een geboren Russin was.

De schone Wanda echter vond nu eenmaal, dat Frans haar het best kleepte, vooral omdat zij het met een alleraardigst buitenlands accent sprak.

Er waren zes bedienden, waaronder twee vrouwen en de chauffeur, en dat was nog maar nauwelijks voldoende om het grote huis behoorlijk te onderhouden.

Want alle kamers, zonder een uitzondering, waren van meubels voorzien, ofschoon er maanden voorbij gingen, zonder dat iemand er de voet zette.

De slaapkamer van de bewoonster werd beschreven als een juweel van bouwmeesters- en meubelmakerskunst.

Het was een zeer groot vertrek, op de tweede verdieping gelegen, en ingericht met een weelde, een vorstelijk verblijf waard.

De wanden waren bespannen met

goudkleurige zijdedamast en verdeeld in vakken, waarop weer ovalen schilden zich aftekenden met een dof gouden omlijsting, en in het midden waarvan zich kleine schilderstukjes bevonden, in de trant van Watteau, door een meesterhand vervaardigd, en waarvan de onderwerpen allen in enig verband stonden met god Amor.

Het reusachtige bed, bijna een vertrek op zichzelf, was een waar wonderwerk, uit de schoonste en zeldzaamste houtsoorten vervaardigd, en staande op een podium, bedekt met een kostbaar Smyrna tapijt.

Het was overwelfd door een troonhemel, waarvan zijden gordijnen afhingen, in dezelfde kleur als het behang.

Nevens dit vorstelijke slaapvertrek was het cabinet de toilet. Het was daar dat zich de beroemde marmeren, in de vloer ingelaten badkuip bevond, die niets meer of minder was dan een klein zwembad, drie meter lang, en twee meter breed, met 'n langzaam afhellende vloer en in één stuk gehouwen uit het kostbaarste, rossig geaderde marmer van Carara.

Thans echter waren slaapvertrek en badkamer in duisternis gehuld.

Al het leven van het grote huis scheen zich samen te trekken op de eerste verdieping, en meer in het bijzonder in de grote zaal, in een der vleugels gelegen, die met gemak een paar honderd personen kon bevatten.

Er waren daar echter niet meer dan zestig gasten aanwezig, onder wie hoogstens vier vrouwen, hetgeen een kentecken moge zijn van de eigenaardige positie, welke de schone Russin in het Parijse leven innam.

De zaal was ingericht volgens de stijl van Lodewijk XV, en het was geen naaak, maar het waren authentieke meu-

belen. Oudheidkenners schatten ze op een fabelachtige waarde, evenals de gobelins, die de wanden bedekten, hier en daar tot aan de grond, en het beeldhouwwerk boven de deuren, hoog, ieder met twee vleugels, en helder wit gelakt.

Overal waren hoekjes, waar men zich een weinig kon afzonderen, en wie geen plaats vond, want voor zestig personen waren natuurlijk geen zitmeubelen aanwezig, die kon in de aangrenzende zaal stoelen vinden.

In de grote zaal echter was het losse tapijt aan een der einden opgenomen, want daar zouden, ter onderbreking van het bal en tot onderhoud van de gasten, authentieke Russen een Kaukasisch ballet dansen, met begeleiding van het Russische snaar-instrument bij uitnemendheid, de guzla en balalaika.

In de kleine nevenzaal was het koud buffet aangericht, maar bovendien gingen de bedienden af en aan, onder het strenge oog van de maître d'hotel, een flink gebouwd man, met sneeuwwitte bakkebaarden, het type van de ouderwetse, Engelse butler. Deze sprak echter uitnemend Frans, en dat moest ook wel, daar de meeste overige bedienden Fransen waren en geen andere taal verstonen.

De vier dames van wie wij zoëven reipten, waren zonder uitzondering Russinnen; twee van hen waren de middelbare leeftijd reeds ver overschreden.

Van de beide anderen wist men weinig anders dan dat zij overtuigde monarchisten waren, en de hopeloze zaak van de « restauratie » nog steeds met vurige ijver voorstonden.

Langzamerhand vulde zich de zaal met gasten, en wie er binnenkwam, die haastte zich de gastvrouw te gaan begroeten.

Ja, schoon was ze zeker, Wanda Zelenoy.

En daar traden nu binnen een paar kamerleden, een bankier, kaal, dik en klein, de directeur van een grote wapenfabriek, twee welbekende speculanten, aan de Beurs gevreesd als een boze ziekte, en tenslotte nog een paar dozijn heren, van wie niemand zo aanstonds kon zeggen, wie of wat zij eigenlijk waren, maar al die mensen hadden met elkaar

gemeen, dat zij perfect gekleed waren en blijk gaven, dat zij in de beste salons zich konden bewegen en zich op hun gemak bevinden.

Een der laatsten die binnen kwam, was een fijn, elegant heertje, keurig in rok gestoken, met sneeuwwit hoofdhaar, onberispelijk gescheiden, en een uitnemend onderhouden, eveneens wit puntbaardje, gesneden à la Henri IV.

Toch kon hij nog niet zeer oud zijn, want zijn gelaat vertoonde nog slechts weinig rimpels. Het was zacht blozend en gevuld, en zijn bewegingen getuigden nog van levenskracht en ondernemingslust.

Bijna aanstonds ging zijn naam van mond tot mond, zacht gefluisterd.

Boris Sandrow, een Russisch emigré, die zich jarenlang ergens in Siberië had weten schuil te houden en pas een maand geleden de kans had gezien, over de grens te glippen, en zich eindelijk voor zijn vijanden, die hem reeds lang zochten, op Frankrijks bodem in veiligheid had weten te brengen.

Hij had niet meer van zijn vermogen kunnen redden dan een paar duizend francs, en waar dat elegante heertje eigenlijk van leefde, dat begreep niemand. Men wist van hem te vertellen dat de schone Wanda hem pas enkele dagen kende, zeker niet langer dan een week, en hem het eerst had aangetroffen ten huize van een vurig Russisch patriot, volle neef van een der Grootvorsten.

Dadelijk had de danseres belang gesteld in de uitgeweken monarchist, die zo uitmuntend Frans sprak, ofschoon hij zijn moedertaal nog niet vergeten was, en zij had hem uitgenodigd, de eerstvolgende van haar soirées bij te wonen, waar men over het oude, geliefde vaderland kon spreken, en over de mogelijke toekomst.

Van die brandpunten van monarchisten waren en zijn er te Parijs vele, en die van Wanda Zelenoy was zeker niet een van de minste, en minst bezochte.

Boris Sandrow begaf zich direct naar de gastvrouw, kuste eerbiedig en galant haar vingertoppen als een volleerd hooving, sprak enige woorden met haar,

en trok zich toen bescheiden terug, om plaats te maken voor hen die het laatst waren binnengekomen.

Spoedig was het gesprek algemeen, en het liep, zoals men zich gemakkelijk kan voorstellen, al heel gauw over het onderwerp, dat voor deze mensen belangrijk was boven alle andere: de mogelijkheden van het herstel der monarchie in Sovjet Rusland. Er waren hartstochtelijken, die heftig gesticuleerden, er waren kalmen, die met een trieste klank in de stem langzaam en op gedempte toon spraken, er waren er ook, die onbeweeglijk toelusterden, met het hoofd in de handen geleund, en met afwezige blikken.

Nu en dan trad iemand op de grote vleugelpiano toe, die in een hoek stond, en speelde een oud, Russisch lied, dat velen zacht meezongen, met tranen in de ogen, en bleke, strakke gezichten.

De bedienden liepen intussen op de punten hunner voeten rond, en presenteerden verversingen: kaviaarbroodjes, fijne sneetjes zalm uit de Wolga, wodka en een soort gekruide brandewijn, eveneens een inheems product, waarvan het recept met de vluchtelingen mede de Franse grens schijnt te hebben gepasseerd.

Over dit alles liet de statige maitre d'hotel zijn veldheersblikken gaan, ten einde te waken dat niets haperde, en alles een geregeld verloop had.

Soms greep hij zelf in, nam een blad en bediende, bij wijze van grote gunst, eigenhandig de eregasten van die avond, onder wie de schone danseres ook Sandrow scheen te rekenen.

Zij sprak tenminste vaak en veel met hem, een paar maal in een afzonderlijk hoekje, druk en opgewonden.

Het was duidelijk dat daar onder zijn ogen gekomplotteerd werd.

Iedereen had een plan, een voorstel, en dan luisterde men weer zwijgend toe, waarna het gesprek weer werd voortgezet, en weer algemeen werd, driftiger en hartstochtelijker dan ooit.

Het was omstreeks half elf in de avond toen de danserstroep optrad, twaalf mannen en twaalf vrouwen, van wie de helft voorzien was van tokkelinstrumenten,

sommigen zo zwaar, dat men ze op de knieën moest steunen of op de grond doen rusten, evenals een cello.

Een ogenblik daarna fladderden die bonte linten, die korte, witte rokken, omzoomd met rood band, die wijde mouwen in een dolle wervel door de zaal, begeleid door het handgeklap en het aanhitsend geschreeuw van hen, die niet mede dansten.

Hudson, de bottelier stond nog een ogenblik te kijken, met de handen op de rug, onbeweeglijk en trots, en toen bedacht hij, dat de voorraad wijn ging verminderen, zodat hij besloot zelf af te dalen naar de goed voorziene kelder, in zijn geheel overgenomen van de oorspronkelijke huiseigenaar, de excentrieke Engelsman.

Hij betrad het brede portaal, waar een kilheid hem tegemoet sloeg, want het was daarbinnen in de grote zaal veel warmer, en er scheen hier of daar een raam open te staan.

Hij daalde de trap af, een monumentaal geval, tot de eerste verdieping geheel uit marmer bestaande, bereikte de vestibule, ging een brede gang binnen, en opende aan het einde daarvan, niet ver van de tuindeur, een tweede, lage deur, die naar de kelders voerde.

Hij schakelde het elektrisch licht in en begon de hardstenen trap af te dalen, achttien treden hoog, en bereikte aldus, de eerste kelderruimte.

Daarnaast bevond zich de wijnkelder, waarvan hem de sleutels waren toevertrouwd.

Hij greep een mand, en had er juist een paar flessen in geplaatst toen hij verwonderd ophield.

Hij richtte zich langzaam op, en luisterde.

Een vreemd gerucht had zijn oor getroffen.

— Dat is merkwaardig, bromde Hudson na enige minuten voor zich heen. Wat moet dat beduiden? Wat is dat voor een zonderling gerucht? Het lijkt wel alsof er hier vlak in de buurt een of andere machine loopt, en dat is toch onmogelijk. Welke fabriek zou om deze tijd nog werken? Het zou de snelpers van een dagblad kunnen zijn, maar er zijn

hier geen redactie-bureaus in de buurt. Trouwens, voor dat alles is het geluid veel te dicht bij. Men krijgt de indruk dat het op nauwelijks tien of twaalf meter afstand kan zijn. Het klinkt, wacht eens, nu ben ik er, het heeft iets van het snorren van een krachtige motor.

De butler deed een paar stappen opzij, en eensklaps hield het geluid op.

Nauwelijks was hij echter weer op zijn oude plek gaan staan, of hij kon het dof gebrom weer duidelijk horen.

— Heel vreemd, mompelde de butler hoofdschuddend, terwijl hij zijn mand met de wijnflessen begon te vullen. Ik denk dat wij dit eens nader moeten onderzoeken. Dat bevalt mij niet, neen, dat bevalt mij volstrekt niet.

Hij nam de hengselmand, luisterde nog even naar het gelijkmatig gezoem, ging de kelder uit, liep door de voorkelder, beklom de stenen trap weer, draaide de schakelaar om, sloot de deur en ging met zijn mand met flessen naar boven, langs de marmeren trap.

Het scheen zijn gewoonte te zijn om heel zacht te lopen, en waarschijnlijk was het daaraan toe te schrijven, dat hij op het portaal een tweede ontdek-

king deed, die hem minder scheen te verrassen dan de eerste, daarbeneden in de kelder.

Het portaal zelf was betrekkelijk zwak verlicht door één enkele lamp van gebrand, Venetiaans glas, hoog opgehangen aan koperen kettingen, en daardoor kwam het, dat hij duidelijk een smalle lichtkier onderscheidde, alsof ergens een deur op een kier openstond.

Het was de deur van het vertrek, hetwelk Wanda Zelenoy gebruikte om er haar intieme vriendinnen te ontvangen en waar zij ook haar schrijfbureau had staan. Hudson kende die deur, zij had de hebbelijkheid als men de kruk niet op een bijzondere wijze omdraaide, vanzelf weer open te kieren, maar dat wist degene, die daarbinnen was, natuurlijk niet.

Want toen de butler op de punten van zijn voeten naderbij sloop, zag hij door de deurkier een man, een klein, fijn, goed gekleed heertje, met een keurig verzorgd puntbaardje, dat heel haastig en ijverig rondsnuffelde, net als een kleine, witte muis, die naar voedsel zoekt...

HOOFDSTUK III

DE INBRAAK

Hudson bleef een ogenblikje verbaasd toezien, kuchte toen luid, opende de deur en vroeg met zijn vlakke, altijd beleefde stem:

— Als ik mijnheer soms van dienst kan zijn?

Sandrow scheen een ogenblik heftig te schrikken, maar hij wist zich onmiddellijk te herstellen en zei kortaf:

— Dank je, vriend. Ik had hier een afspraak, ik zou hier op mevrouw Zelenoy wachten, om een paar woorden met haar te wisselen. Stend die deur open?

— Ja, mijnheer, zij sluit niet goed.

Men moet de knop op deze manier om draaien, ziet gij wel, dan blijft de schoot in het slot zitten. Doet men dat niet dan kiert zij vanzelf heel stil weer open. Heel lastig, dat erken ik, mijnheer. Maar mevrouw houdt niet van werklieden in haar huis, en laat het maar zo. Het is zonde om aan die prachtige deur te gaan knoeien, vindt gij niet?

— Dat zou zeker onverantwoordelijk zijn, zei Sandrow met een hoofdknikje. Ga nu maar, ik zal hier wel blijven wachten.

— Zoals mijnheer verkiest, hernam Hudson nederig. Ik zal mevrouw even

gaan zeggen, dat mijnheer hier op haar wacht.

— Dat behoeft volstrekt niet, riep Sandrow scherp. Het is niet nodig dat mevrouw weet, dat een van de bedienden op de hoogte is van onze samenkomst. Het betreft natuurlijk de politiek.

— Heel goed, mijnheer, zei Hudson, hij verliet het vertrek, en deed de deur heel zacht weer dicht.

— Maar wat drommel, dacht hij, waarom liegt hij? Natuurlijk heeft hij geen afspraak met haar, want waarom zou ik haar niet mogen zeggen dat hij hier is? Wat had hij op haar schrijftafel te snuffelen? Wat peuterde hij aan de sloten? O, maar wacht eens, vriend, dat geheim zullen we ook doorgronden, evengoed als dat beneden in de kelder.

Hudson nam zijn mand met flessen weer op, liep met flinke stappen over het portaal, maar sloop toen op de punten zijner voeten weer terug, totdat hij, juist aan de andere zijde van de vestibule, een nis bereikt had, waarin vroeger een standbeeld had gestaan.

Hij had daar nauwelijks een halve minuut gewacht, of de slecht sluitende deur van zoëven werd behoedzaam geopend, Sandrow trad te voorschijn, deed snel de deur weer dicht, en liep vlug naar de feestzaal terug, waar het bal nog altijd voortduurde.

— Er was dus geen sprake van een gesprek met haar in die kamer, mompelde Hudson. Wat bracht hem daar dan binnen? Natuurlijk wilde hij niet gestoord worden en koos juist daarom het ogenblik van de nationale Russische dansen, die iedereen binnen zouden houden.

Nog even bleef de bottelier in gedachten verzonken staan, toen trok hij de schouders op, greep zijn mand met wijnflessen, en ging ermee naar het kleine vertrek, dat bestemd was om alle verversingen gereed te maken, die rondgediend moesten worden. Hij schonk de wijn over in de fraai geslepen, kristallen flacons, zette ze op het zilveren blad en ging toen, met de handen op de rug, eens een kijkje nemen in de feestzaal.

Het fijne witte heertje was kalm op

een der achterste stoelen gaan zitten, alsof hij in het geheel niet weg was geweest, en applaudisseerde het hardst, toen de dansers eindelijk buigend dankten voor de bijval, het podium verlieten, bezweet, en nog half duizelig van hun sprongen.

En wederom werden de gesprekken voortgezet. Voor de intimi had vervolgens een klein souper plaats, waaraan een van de dames en twaalf heren deelnamen, onder wie ook Sandrow, die in een goed blaadje scheen te staan, en het was bijna een uur na middernacht, toen ook eindelijk deze gasten vertrokken, de hoofden verhit door hun gesprekken, en waarschijnlijk ook een weinig door de prikkelende spijzen en de wijn.

Haastig begonnen de bedienden op te ruimen en de kamenier, slaperig en vermoeid, wachtte haar meesteres af, om bij het ontkleden behulpzaam te zijn.

Om twee uur eindelijk was alles stil en donker in het grote huis.

Maar wie goede oren had, en opzettelijk goed had geluisterd, zou misschien juist op dat uur een deur heel boven in het huis heel zacht hebben kunnen horen opengaan, en vernomen hebben hoe iemand heel voorzichtig over de oude, krakende vloer van een der zoldergangen naar de tuinzijde van het huis liep, en daar een klein zolderraampje opende in het schuine dak.

Zonderling genoeg was de man die dit verrichtte Hudson, de bottelier.

Hij haalde een zaklantaarn uit zijn zak, en begon door middel van dat instrument lichtseinen te geven door het raampje, die beantwoord werden, bijna onmiddellijk, van de overzijde van de achtertuin.

Daarna werd het weer duister, de bottelier keerde even naar zijn kamer terug, op de zolderverdieping gelegen, en kwam er weer uit te voorschijn, terwijl hij zijn rood en wit gestreept buisje aantrok. Hij begon de trappen af te dalen met een vlugheid, weinig in overeenstemming met zijn eerwaardig uiterlijk, liep door de gang, opende nu behoedzaam, na de zware grendels te hebben teruggeschoven, de dikke eikenhouten deur, die toegang gaf tot de ach-

tertuin.

Een vage gedaante werd zichtbaar, die zich losmaakte uit de schaduw van een beukenboom en haastig op de deur toestapte.

De zacht fluisterende stem van Charles Brand sprak:

— Wat is er? Een kink in de kabel? Ik meende dat het reeds voor vannacht zou zijn, Edward?

— Het zou vannacht zeker niet zo moeilijk zijn geweest, Charles, antwoordde Raffles de dezelfde zachte toon. Want zij heeft een flink glas gedronken, en zonder dat ik zou durven verzekeren dat zij dronken is, zo slaapt zij toch heel vast, en ik heb reeds kunnen ontdekken waar zij haar diamanten halssnoer opbergt. Er hebben zich echter een paar bijzonderheden voorgedaan, die mij dwongen, je even hier te roepen. Je staat zeker op de afgesproken plek met de auto?

— Natuurlijk. Henderson is er nu bij. Ik maakte mij gereed om op je eerste sein over het hek te klimmen, en dan de juwelen in ontvangst te nemen, en wat je nog meer hebt kunnen buitmaken. Wat is er eigenlijk gebeurd?

— Misschien iets van belang, misschien niets van betekenis. Dat moet nu juist ons onderzoek uitmaken. Kom eens binnen, en vergezel mij. Je behoeft volstrekt niet bang te zijn, want ook de bedienden slapen vast. Ofschoon ik van mijn slaapdrank geen gebruik heb gemaakt, juist omdat ik mijn plannen wil uitstellen. Het diamanten halssnoer loopt niet weg, en ik wil eerst zekerheid hebben.

Brand trad omzichtig binnen, Raffles sloot de deur weer achter hem en verwonderd, ook een weinig ongerust, vroeg de jongeman:

— Zeg mij dan toch eerst wat er aan de hand is.

— Luister dan. Om te beginnen heb ik een klein, koket, wit heertje hier gezien, een Rus, die zich al op een zeer eigenaardige wijze gedroeg, die ik heb verrast, terwijl hij aan het snuffelen was in het bureau van de schone Wanda, en wiens rol hier in dit huis mij al heel erg wonderlijk voorkomt. Wat het twee-

de betreft, daarover zul je aanstonds zelf kunnen oordelen, tenminste dat verwacht ik. Ga maar mee.

Zonder enig leven te maken, opende Raffles de kelderdeur, en beiden gingen de trap af, maar nu bij het licht van Raffles' zaklantaarn.

Brand volgde verwonderd, niets begrijpend van deze nachtelijke wandeling.

Het was wel heel anders gelopen dan hij verwacht had, en de zaak scheen nog niet zo gauw afgelopen te zullen zijn.

De twee mannen gingen door de eerste kelder, waarbij Raffles vooruit liep, betraden toen de ruime wijnkelder, met zijn drie kolossale rekken en na even te hebben heen en weer gelopen, met het hoofd schuin gehouden, terwijl de verbazing van Brand ieder ogenblik toenam, stond Raffles eensklaps stil en fluisterde:

— Hier is het. Kom hier staan. Neen, nog dichterbij, vlak naast mij. En luister nu. Wat hoor je?

Brand stond een paar ogenblikken onbeweeglijk, in gebogen houding, en luisterde, terwijl de uitdrukking van verbazing op zijn gelaat steeds duidelijker werd.

Eindelijk zei hij heel zacht:

— Het is of er in de verte een tram of een trein voorbij rijdt, maar dat is natuurlijk onmogelijk, want ik sta nu al een minuut te luisteren en het geluid blijft even regelmatig. Kan het een pompinstallatie of zo iets zijn?

— Als je mij dan maar vertelt, wat er hier in de buurt te pompen valt, terwijl de Seine zeker op een half uur lopens van hier is.

Een fabriek is het natuurlijk niet, om twee uur in de nacht?

Daar valt niet aan te denken. En een dagbladdrukkerij is hier ook al niet in de buurt. Dat geluid is van een motor, amice, daaraan valt niet te twijfelen. En ik zou wel eens willen weten...

Hij hield plotseling op, omdat ook eensklaps het gerucht had opgehouden.

Verscheidene minuten stonden de beide mannen daar naast elkaar, wachtend, maar het bleef doodstil.

Niet het allerminste geluid deed zich

horen, behalve dat van een brutale muis, die niet ver van hen af aan het houtwerk zat te knagen.

— Nu schijnt het voor goed opgehouden, fluisterde Brand eindelijk.

— Een bewijs te meer dat er van een drukpers geen sprake is, want voor een ochtendblad zouden de persen juist nu gaan draaien, meende Raffles. Ik zal het licht eens uitdoen, let goed op.

Hij knipte zijn zaklantaarn uit, de duisternis was volkomen, even volkomen als in een mijn, want de kelder had geen ramen, noch openingen naar buiten en moest altijd door kunstlicht verlicht worden.

Nog eens bleven zij daar vijf minuten staan, maar waarheen zij hun ogen ook wendden, nergens viel een kier te zien waardoor licht naar binnen drong.

Een bijna tastbare duisternis bleef hen omgeven.

— De drommel mag me halen, als ik begrijp wat dit te beduiden heeft, mopperde Raffles. Ik hoorde het geluid voor de eerste maal om een uur of half tien, toen ik hier wijn kwam halen, en ik zou wel durven zweren, dat het nu wat sterker klonk, nu, om bij half drie in de nacht. Dat bewijst dat het geluid naderbij komt. Maar met welk doel? Waarom? Wat is de aard ervan, en wat doen degenen, die het voortbrengen?

Brand gaf geen antwoord op deze vragen, en Raffles vervolgde, half voor zichzelf:

— Ik zal niet rusten voor ik hieromtrent zekerheid heb. Want als het geluid zich werkelijk opzettelijk beweegt in de richting van deze kelder, dan beduidt dat onheil. Laten wij niet vergeten dat Parijs, naast een groot aantal Russische monarchistische uitgewekenen, ook vrij veel Sovjet-aanhangers herbergt, doodsvijanden van de andere partij, en verbitterde tegenstanders van het oude regime. Er zijn reeds vroeger aanslagen gepleegd op Russen in het buitenland, van wie met reden kon worden verondersteld, dat zij in het geheim of in het openbaar werkten voor hetgeen zij als een heilige zaak beschouwden.

Brand smeerde met meel een uit-

roep van schrik en afschuw en zei toen hees:

— Je wilt toch niet zeggen, dat hier agenten van de communisten aan het werk zijn, die een aanslag beramen op Wanda Zelenow?

— Ik durf nog niets verzekeren, Charles, maar de mogelijkheid bestaat. En beide raadselen wil ik onthullen. Dat van het witgesikte heertje en dat van het geluid in de kelder. Want het diamanten halssnoer is voor mij heel veel waard, maar met het leven van een mens mag ook niet worden gespeeld. Ik zou het denkbeeld niet kunnen verdragen, dat die vrouw, ofschoon ik haar werkelijk niet zo bijzonder hoog stel, gedood zou kunnen worden op deze afschuwelijke wijze, nadat ik zelf haar zou hebben bestolen.

Het bleef een ogenblik stil, en nogmaals luisterden de beide mannen met de grootste inspanning.

Zij hoorden echter volstrekt niets meer, niet het allergeeringste geluid.

Raffles deed een paar stappen naar voren, en probeerde zo nauwkeurig mogelijk de plek te bepalen, waarachter het gebrom van de motor had geklonken, want aangaande de aard van het geluid behoefde thans niet langer twijfel te bestaan.

Brand was ook naderbij gekomen, en vroeg:

— Maar waartoe een motor, Edward? Als zij graven, waarom gebeurt het dan niet eenvoudig met schoppen en houwelen?

— Die zullen zij natuurlijk ook wel gebruiken, amice. Maar de grond is hier niet alleen zeer hard, het is waarschijnlijk, dat er ook nog overal restanten van zware fundamenten in de grond zitten, en het is bekend dat onze voorouders heel wat solider bouwden dan wij het plegen te doen. Daarom is een elektrische boor- en graafmachine van zeer veel nut. Die kan de harde grond snel loshakken, die dan vervolgens met schoppen wordt weggehaald. Eén ding is mij echter niet recht duidelijk; waartoe al die omslag, als het voldoende zou zijn, de vrouw op een donkere avond een mes tussen de ribben te steken, tenminste,

wanneer het inderdaad op haar leven is gemunt.

— Misschien willen zij een afschrikwekkend voorbeeld geven, Edward. Wellicht moet die afschuwelijke wraakneming dienen om andere Russen, die hier in stilte samenzweren, af te brengen van hun voornemens.

— Die verklaring klinkt niet zo kwaad en wij zullen haar maar voor juist aannemen, tot nader order. In ieder geval is het op dit huis gemunt, want ik kan niet aannemen, dat iemand zo dwaas zou zijn, eronder door te graven. Met welk doel zou dat in 's hemelsnaam kunnen geschieden?

— Dat lijkt mij ook niet erg waarschijnlijk, Edward. En wat zullen wij nu doen?

— Je keert eenvoudig naar ons huis buiten de wallen terug, en daar wacht je mijn instructies. Ontvang je in de loop van de nacht echter niets, wat hoogst onwaarschijnlijk zou zijn, dan kom je hier morgenochtend zo gauw mogelijk weer terug, laten wij zeggen om negen uur, en dan zullen wij gezamenlijk eens een onderzoek instellen. Ik zal een dag vrij kunnen vragen. Lukt dat niet, dan begin je maar vast met Henderson. Zorg dan echter voor een goede vermomming.

— Heeft zij je nog niet gewantrouwd?

— In het minst niet. Mijn meesteres is buitengewoon tevreden met mij, ofschoon ik pas een week in haar dienst ben.

— Maar als je haar eens op de hoogte bracht? Het is toch te dwaas om haar hier in dit huis te laten wonen, waar zij ieder ogenblik gevaar kan lopen ermee in de lucht te vliegen, als onze veronderstellingen tenminste juist zijn?

— Zij zijn juist, Charles, twijfel er maar niet aan, zei Raffles ernstig. Met welk ander doel zou die tunnel gegraven kunnen worden? Dit gebouw is immers geen bank. Op de wijnkelder zal het wel niet voorzien zijn, en als die gravers haar wilden bestelen, dan zouden zij toch zeker de gebruikelijke weg wel volgen. Maar je raad om haar weg te zenden zal ik zeker in het oor kno-

pen. Dat mag echter pas op het laatste ogenblik geschieden, teneinde de gravers geen argwaan te geven. Daarom zullen wij met onze mededeling nog enige dagen wachten, en als het kan zal ik haar zelfs geheel onkundig laten van deze aanslag, en haar onder een of ander voorwendsel uit het huis lokken.

— Zouden de gravers hier binnen willen dringen, denk je?

— Dat acht ik zeer waarschijnlijk. Want een gat in de muur zou natuurlijk dadelijk gezien worden door een van de bedienden, die hier bijna iedere dag moeten zijn. Aan de andere kant moeten wij er rekening mee houden, dat zij zeven of acht uren van de nacht kunnen benutten, en dan wel degelijk de laatste hinderpaal, deze muur hier, zouden kunnen overwinnen, en hier hun helse machines plaatsnemen. Nodig echter is dat niet om toch hetzelfde effect te bereiken. En daarom moeten wij proberen zo spoedig mogelijk, de plek te ontdekken, waar die tunnel een aanvang neemt. En ga nu maar, Charles. Het spijt mij, dat het zo gelopen is, maar ik acht mij werkelijk deze nacht niet in staat Wanda Zelenoy te beroven. Wij zullen dit tot later uitstellen.

Terwijl zij dit gesprek op fluisterende toon voerden, hadden de beide mannen de kelder weer verlaten.

Raffles sloot de deur, doofde zijn lantaarn, zij deden de weinige passen naar de tuindeur, en namen daar met een krachtige handdruk afscheid.

Raffles bleef de snel in de duisternis zich oplossende gedaante van Brand een ogenblik nakijken, en wilde juist geruisloos de deur sluiten, toen zijn aandacht getrokken werd door een zacht geluid, dat van de tuin kwam, maar van een geheel andere kant.

Het was als het kraken van een paar droge takjes onder een voet.

Het hield onmiddellijk op, en het bleef stil, hoe aandachtig Raffles ook luisterde.

Hij meende reeds dat hij zich vergist had, deed geruisloos de deur dicht en schoof er de knippen voor.

Hij liep door de gang terug, en wilde de trap opgaan, om zich ter ruste te be-

geven, toen hij zich bedacht, en nogmaals de keldertrap afdaalde, om zich te overtuigen, dat daar alles stil was gebleven.

Hij bereikte de wijnkelder, maar hoe hij zich ook verplaatste, waar hij ook ging staan, hij hoorde volstrekt niets meer, en na een minuut of tien beklom hij de trap opnieuw, en sloot nu voor goed de kelderdeur.

Het was stikdonker en hij had voor een ogenblik zijn elektrische zaklantaarn weer moeten aanknippen.

Juist terwijl hij de deur sloot, viel het licht van de lamp op de tuindeur. Onwillekeurig richtte Raffles er zijn blik op, en hij bleef onbeweeglijk stilstaan, in de houding van een tijger, die zijn sprong wil nemen.

In het licht van de zaklamp glinsterde er iets, ter hoogte van de grendel, en toen Raffles behoedzaam naderbij sloop, zag hij dat het een dunne staaldraad was, in een lus gevouwen, die zich langzaam voortbewoog in de richting van de knop van de grendel, en die telkens werd teruggehaald, zich dan weer een slag omwendde en weer voortging, tot de lus zich tenslotte om de koperen knop haakte.

Als gefascineerd bleef Raffles toekijken en zag hoe de grendel met behulp van die stalen lus langzaam werd teruggetrokken...

Raffles wendde dadelijk het licht op de onderste grendel.

Die zat nog op zijn plaats.

Raffles knielde voor de deur neer, na de vloermat zo dicht mogelijk tegen de reet te hebben geschoven, zodat 't licht van de lamp van buiten af niet zichtbaar zou zijn, en bekeek met de grootste aandacht het hout van de deur.

Het duurde maar kort, voor hij een klein, zuiver rond gat ontdekte, dat op dit ogenblik nog was afgesloten door een rond stukje hout, niet groter dan een dun potlood, zoals men ze wel in opschrijfboekjes vindt.

Nog terwijl Raffles keek, werd dat ronde stukje hout, dat dezelfde kleur had als het hout van de deur, voorzichtig van buiten af naar binnen gedrukt, en als vakman moest Raffles de keurige

afwerking bewonderen van dat zuiver rond geslepen pennetje.

Het gat, dat natuurlijk reeds vroeger geboord moest zijn, was niet rechthoekig in het hout gemaakt, maar in een schuine richting, teneinde het doorsteken van het staaldraad en het grijpen daarmee van de grendelknop te vergemakkelijken.

Daar viel het pennetje al op de vloermat, en Raffles knipte direct zijn lantaarn uit, want men zou misschien het licht door het kleine gaatje kunnen zien.

Een ogenblik was hij in beraad, wat hij zou doen.

Hij was ongewapend, en de zonderlinge bezoeker daar aan de andere zijde van de deur, die blijkbaar Brand op een haar na gemist had, zou wel in een betere positie verkeren in dat opzicht.

Moest hij dadelijk alarm slaan en aldus de man verjagen?

Neen, daaraan dacht hij geen ogenblik. Hij moest weten wie het was, die daar naar binnen wilde dringen.

Daarom sloop hij de gang wat verder in tot hij de trap had bereikt, en ging een zich daarnaast bevindende, ledige muurkast binnen, die een voortreffelijke observatiepost opleverde, want de deur ging open naar de kant van de tuin.

Als hij deze deur dus op een kier liet staan, kon hij de gang overzien, en ook het begin van de trap.

Lang behoefde hij niet te wachten, want zijn geoefend oor vernam al gauw het terugschuiven van de tweede grendel, en vlak daarop het langzaam openduwen van de deur.

Een korte stilte, de deur werd weer gesloten, en een lichtstraal flitste het volgende ogenblik door de gang, al zoekend.

Raffles begreep zeer goed dat zijn positie vrij gevaarlijk was, want als de man die daar was binnengekomen eens wilde kijken, wat er zich in die kast bevond, dan zou het hem misschien slecht vergaan.

Gelukkig echter bekommerde de indringer zich niet om die kast, maar liep snel, volkomen onhoorbaar, de gang in, zette zijn voet op de eerste trede van de trap, en Raffles herkende het zijn

geklede, oude heertje met het puntbaardje.

— Ik had het wel verwacht, mompelde Raffles glimlachend voor zich heen. De snuffelaar van de schrijftafel is teruggekeerd. Nu, wij zullen gauw genoeg zien wat hij eigenlijk voornemens is.

Hij wachtte nog even, tot hij begreep dat de man het eerste portaal zou hebben bereikt, na de diensttrap te zijn opgegaan, en begon hem toen met de grootste behoedzaamheid te volgen.

Er deden zich soms hachelijke ogenblikken voor, die Raffles noodlottig hadden kunnen worden, als de man daarvoor hem zich toevallig had omgedraaid, maar daaraan dacht deze gelukkig niet.

Hij keek een ogenblikje, met het geelaat ter hoogte van de bovenste traprede, niet zonder bewondering toe, hoe de man met het witte baardje zonder enige moeite de deur opende, en plotseling bedacht hij:

— Ezel die ik ben. Ik geloof dat ik het begrijp. Hij zoekt naar compromitterende papieren, in de hoop, dat hij die aan de Sovjet voor een hoog bedrag verkopen kan. Misschien verwacht hij dat hij hier gewichtige aanwijzingen vindt voor een uitgebreid complot. En het is wel zo goed als zeker, dat die man daarginds volstrekt niets afweet van wat er een paar meters onder de grond voorvalt.

HOOFDSTUK IV

WAAR LUPIN TEN TONELE VERSCHIJNT

Doodstil bleef Raffles een ogenblik neerhurken op de bovenste traprede, met gespitste oren luisterend naar wat daarbinnen voorviel.

Hij sloop nog wat naderbij, omdat hij absoluut niets kon horen; het bleek dat de man daarbinnen nu voorzichtiger was geweest, en de knop zodanig had omgedraaid, dat de deur niet meer kon openkieren.

Maar er was een sleutelgat aan die deur, en daar doorheen kon Raffles zien, hoe de man daarbinnen de zware gordijnen had dichtgeschoven, het elektrische licht had ontstoken, en nu op zijn gemak, als iemand die op een stoornis volstrekt niet rekent, het fraaie schrijfbureau begon te openen, met behulp van enige lopers, die van voortreffelijke hoedanigheid schenen te zijn.

Het duurde dan ook niet lang of de klep week en kon worden opgeschoven. Zonder zich al te zeer te overhaasten, met een buitengewone handigheid echter, begon de indringer zorgvuldig de papieren te rangschikken die hij in handen kreeg, legde ze dan weer keurig in

het laatje terug, en zorgde ervoor dat er zelfs geen snipper bleef liggen.

Eensklaps sprong hij op, maakte een woedend gebaar, en maakte aanstalten om het bureau te sluiten.

Blijkbaar had hij niet gevonden, wat voor hem van waarde was en hij wilde geen spoor nalaten van inbraak, naar het scheen.

Raffles zag hem op de deur toelopen, en week haastig terzijde, maar Sandrow deed blijkbaar maar alleen het licht uit, schoof de gordijnen weer terzijde, waarop hij behoedzaam de gangdeur opende, en weer de gang inging, met zijn zaklamp in de hand.

Raffles had zich teruggetrokken in dezelfde nis, die hem die avond reeds eenmaal tot schuilplaats had gediend, en hij zag nu, voorzichtig om de hoek loerend, hoe Sandrow een ogenblik in beraad stond en toen, inplaats van de brede trap weer af te dalen, of langs de diensttrap naar beneden te gaan, de gang teneinde liep, alsof hij plotseling een ander besluit had genomen.

— Waar moet dat nu heen? zo vroeg

Raffles zich verwonderd af. Wij zullen eens zien waar ons heerschappij blijft.

De man moest het huis wel goed kennen, die daar voor hem uitging, want de indringer twijfelde geen ogenblik, maar liep met haastige, katachtige schreden voort en besteeg de trap, die naar de tweede verdieping voerde. Raffles bleef hem volgen, geleid door het zwakke schijnsel van de zaklantaarn.

Toen de insluiper nu opnieuw stilstond was het voor de deur van de slaapkamer van Wanda Zelenoy.

Raffles stond op het punt om toe te springen, vastbesloten om ieder geweld tegen de Russische danseres te voorkomen.

Toen keerde hij op zijn schreden terug, en Raffles moest haastig de wijk nemen, waarbij het maar goed was, dat de gang met een dikke loper bedekt was.

Maar het witgebaarde heertje had het veel te druk om aan zulke onmogelijke dingen te denken als zulk een langdurige bespionering.

Hij had halt gemaakt voor een andere deur, die, naar Raffles wist, tot het boudoir toegang gaf, hetwelk naast de slaapkamer was gelegen.

Het was ook daar dat Wanda het kostbare, diamanten halssnoer bewaarde, in een stalen kistje, zorgvuldig weggesloten in een wandkast, die op haar beurt niet zo gemakkelijk te vinden was, en met een zeer ingewikkeld slot.

Dit alles scheen de man daarginds ook te weten, want wéér zag Raffles de lopers glinsteren in zijn hand en binnen onbegrijpelijk korte tijd had hij de kamerdeur weten te openen, die, zoals aan Raffles bekend was, alleen maar aan de binnenzijde met de sleutel werd afgesloten.

Raffles gevoelde instinctmatig, dat hij onmogelijk nog veel langer werkloos zou kunnen blijven toezien.

In geen geval zou hij dulden, dat een onbeschaamde concurrent ervan door zou gaan met het zeer kostbare juweel, waarvoor hij zich zoveel moeite had gegeven.

Hij sloop dus op zijn tenen naar de deur, bracht zijn oog voor het sleutelgat en zag, hoe de ander op zijn beurt

stond te luisteren bij de tussendeur, die toegang gaf tot de slaapkamer, ze daarop heel voorzichtig opende en de slaapkamer binnenging.

Raffles aarzelde niet langer.

Hij opende op zijn beurt de gangdeur, trad het boudoir binnen, liep naar de tussendeur, gereed om toe te springen, maar ziende dat de inbreker niets anders deed dan met een enkele felle snede de draad doorsnijden van het telefoon-toestel dat bij het bed stond, besloot hij nog even te wachten.

Heel flauw kon Raffles de gedaante ontwaren van de vrouw, die daar in een vaste slaap verzonken was, met de slanke, blanke armen onder het hoofd gevouwen, en zich van geen gevaar bewust.

Een ogenblik keek de man met het witte baardje op de slapende vrouw neer haalde toen de schouders op, en Raffles hoorde hem heel zacht in zichzelf lachen. Het volgende ogenblik zou hij zich hebben omgedraaid, en Raffles haastte zich dus naar het raam, waar hij zich achter het breed neerplooiende gordijn, dat gesloten was, verschool.

Hij zorgde er echter wel voor, dat er een smalle kier bleef, waardoor hij een groot gedeelte van het vertrek kon overzien.

Sandrow kwam binnen, sloot geruisloos de tussendeur en trad, zonder zich ook maar een ogenblik te bedenken, op de wandkast toe, waarvan hij het slot dadelijk begon aan te tasten, thans niet met zijn lopers, maar met een vrij ingewikkeld instrument, dat Raffles nog niet kende, en dat aanstonds zijn grote belangstelling wekte.

Het werkte volkomen geruisloos, en het moest van een uitmuntende constructie zijn, want er waren nog geen tien minuten verlopen of Sandrow hield het slot in de hand, met een groot gedeelte van het hout erbij.

De insluiper had zich blijkbaar volstrekt niet bekommerd om het eigenlijke mechaniek, maar met zijn toestel een diepe cirkelvormige groef om het slot heen gemaakt.

Er viel niet aan te twifelen of hij had zich de korte kennismaking met Wanda

Zelenow goed ten nutte gemaakt om er achter te komen, hoe en waar zij haar juwelen opbergde.

Hij kon nu het wandkastje zonder de minste moeite openen, en stak er de hand in.

Door de gordijnkier heen kon Raffles het triomfantelijke lachje zien, dat om zijn lippen speelde, toen hij die hand weer terugtrok, maar nu met een klein, ouderwets stalen kistje erin.

Hij plaatste het op tafel, richtte het licht van zijn zaklantaarn op het slot, liet een kort, verachtelijk lachje horen, nam zijn lopers weer ter hand, een kort, knappend geluid, en hij kon het deksel terugslaan.

Het volgend oogenblik zag Raffles het prachtige, diamanten halssnoer tussen zijn vingers glinsteren.

De stenen fonkelden met een buitengewone glans; Sandrow scheen zich bijzonder in hun aanblik te verlustigen, en stak toen met een rappe beweging het prachtige snoer in zijn broekzak, en deed het haastig volgen door een paar kostelijke braceletten, een met parelen bezette diadeem en nog enkele andere kleine, maar zeer waardevolle juwelen.

Maar toen trad Raffles snel als de gedachte uit zijn schuilplaats te voorschijn, en zei op fluisterende, maar doordringende toon:

— Nu is het genoeg geweest, mijnheer. Geef dadelijk die juwelen weer terug, of het zou u slecht vergaan. En maak geen gerucht; ik wil niet dat mijn meesteres schrikt.

Een oogenblik stond de indringer verstijfd van schrik, maar ook slechts een kort oogenblik.

Toen stak hij bliksemsnel de hand in zijn rechterzak, en Raffles zag een klein windpistool in zijn vuist.

De vuist zou juist de trekker overhalen, toen Raffles met een bliksemsnelle beweging over het gladde, spiegelende hout van de tafel heen, het zware, stalen kistje met kracht naar hem toe slingerde, dat hem juist in de maagkuil trof. Met een geluid als een snik kromp de man even ineem, met afgesneden adem.

Het was maar een zeer kort oogenblik, maar het was voor Raffles meer dan

voldoende.

Hij was met een enkele sprong bij de inbreker, en sloeg hem het wapen uit de hand, dat met een doffe klap op het tapijt terecht kwam.

— Geef hier de juwelen, beet Raffles hem dreigend toe, hem bij de arm grijpend.

De ander mat de gewaande bediende een oogenblikje met een loerende uitdrukking in zijn ogen, en rukte zich weer los.

Hij had gezien, te doen te hebben met een nogal zwaarlijvige, reeds kaalhoofdige, oude bottelier, in wie hij natuurlijk aanstonds dezelfde bediende had herkend, die hem vroeger op de avond had overvallen, toen hij gedurende de soirée hier rondsnuffelde en hij moest nu wel begrijpen dat de man wantrouwend was geworden en zich hier verdedekt had opgesteld.

Politie was er stellig niet in de buurt, anders zou zij er natuurlijk reeds zijn, en hij had alleen te maken met een oude, korpulente, en aamborstige butler.

Hij liet een grinnikend lachje horen en snel als de gedachte schoot zijn linkervuist uit in de richting van de kin van zijn tegenstander.

Maar tot zijn grote verbazing en schrik ontweek de butler met een schier onmerkbaar beweging van het hoofd die slag, en viel op zijn beurt uit.

— Wel vervloekt. Hij kan boksen, siste Sandrow tussen de tanden.

— O, dat kent iedere Engelsman wel een beetje, mijnheer Sandrow, zei Raffles spottend, en kom nu als de gesmeerde bliksem over de brug met de juwelen, want ik geloof dat ik hiernaast al veelbetekenende geluiden hoor; wij hebben mevrouw wakker gemaakt met ons misbaar.

De ander dacht er echter blijkbaar niet aan, zijn kostbare buit af te geven.

Hij zag zich de weg naar de gangdeur afgesloten, en daarom wierp hij zich nogmaals op de bediende, om er een einde aan te maken.

Maar weer werd zijn slag afgeweerd, dadelijk gevolgd door een uitval.

Maar het bleek dat ook Sandrow een bokser van de allereerste kracht was, want hij dekte zich vakkundig en liet

zich niet treffen; tevergeefs poogde Raffles hem zijn beroemde kinslag toe te brengen, die dadelijk aan alles een einde zou hebben gemaakt.

Een paar malen slaagde hij er bijna in, en toen besloot Sandrow, bang geworden, niets begrijpend van die weergaloze vlugheid bij een oude man, er op een andere wijze een einde aan te maken.

Hij sprong als een tijger op zijn tegenstander toe, vatte hem om het middel trachtte hem op te lichten en tegen de grond te werpen, zeker om daardoor de deur te kunnen bereiken.

Het volgende ogenblik waren de beide mannen in een wilde worsteling geraakt.

Raffles voelde aanstonds, dat ook hij niet te doen had met een grijsaard, maar met een uitmuntend getraind, en een zeer krachtig atleet.

Hij voelde de spieren zich onder zijn greep spannen, en hard worden als steen en hij zag aanstonds in, dat hij de zaak niet als een bagatel zou mogen beschouwen.

Nauwelijks echter was die strijd begonnen, of de tussendeur vloog open, en Wanda, in een kanten peignoir, verscheen doodsbleek op de drempel en keek met wijdgeopende ogen naar het gevecht tussen haar nieuwe maître d'hotel, en de Russische monarchist, en zij begreep pas alles, toen haar blikken vielen op het open kistje en op de vernielde deur van de muursafe.

Zij begreep echter ook, dat haar oude, kortademige bediende wel gauw aan het kortste einde zou trekken, zij wrong wanhopig de handen en ijfde terug naar de telefoon, om tot de ontdekking te komen dat het toestel onbruikbaar was gemaakt.

Zij snelde weer terug, menende dat alles wel reeds gedaan zou zijn, maar tot haar grote verwondering moest zij bemerken, dat het gevecht nog in volle gang was.

De beide mannen rolden over elkan- der op de vloer, de meubels vlogen naar alle zijden, zwaar ging hun ademhaling, en het rood- en witgestreepte buisje, zowel als de donkere overjas hingen de

vechtenden al gauw in flarden om het lichaam.

Raffles had in de laatste tijd niet zo vaak meer geworsteld, en zijn tegenstander, dat bemerkte hij ras, was sterk en lenig, en bovendien een geoefend worstelaar.

De Rus probeerde herhaaldelijk, Raffles bij het hoofd te grijpen, en dit met kracht tegen de houten vloer te bonzen, in de hoop, hem bewusteloos te maken.

Raffles echter had zijn tegenstander eindelijk met moeite bij de keel gegrepen en kneep ze dicht, maar de ander rukte zich weer los, en plotseling hield Raffles het keurige, witte baardje in de hand.

In de opwinding van de strijd merkte hij het echter nauwelijks, en de worsteling duurde voort, de beide mannen gaven elkaar geen handbreed; een ogenblik daarna begaf zich ook de pruik van de ander, en met een kreet, die hij onmogelijk kon inhouden, schreeuwde Raffles het uit:

— Lupin! Dat ik het niet eerder vermoed, dat ik het niet eerder begrepen heb.

De Franse bandiet gromde als een wild dier, en sloeg beide handen aan de keel van de gewaande butler, toen greep hij met een ruk naar het weinigje haar, dat als een krans om de kale schedel liep, nog een ruk, en hij hield Raffles' pruik op zijn beurt in de hand.

Wanda Zelenoy, die meende te dromen, uitte een kreet van verbazing en ontzetting; zij was niet in staat om zich te bewegen, en bleef als versteend toezien naar die geweldige worsteling, die, zo leek het wel, met de dood van een der beide strijders moest eindigen.

De beide mannen waren nu hijgend weer op hun voeten en hadden elkaar een ogenblik losgelaten, terwijl hun gescheurde kleren hun om het bovenlichaam hingen.

Lupin was zijn overjas kwijt en zijn colbert, zijn vest was gescheurd, en het fijne, witte overhemd zag er uit als het vaandel van een dapper regiment na een moordend vuurgevecht. Raffles was er in dat opzicht weinig beter aan toe, want hij had onder zijn bediendenjasje niets

anders gedragen dan een batisten hemd, en daar was nu niets meer van over dan het enkele halsboordje, de rest was eenvoudig in flarden gereten, en hem van het bovenlichaam gerukt.

De inspanning van de hevige worsteling, het daardoor veroorzaakte zweet, had hier en daar de dunne verflaag aangetast, waarmede zijn gelaat overtrokken was.

Hij miste een van zijn bakkebaarden, maar Raffles scheen zich er op dat ogenblik niet eens zelf van bewust te zijn, want het volgende ogenblik sprong hij alweer op Lupin toe, ontweek diens opstoot, vatte hem om het middel en wierp hem uit alle macht in een hoek van het vertrek.

Een ogenblik bleef Lupin versuft liggen, maar toen richtte hij zich weer op, wankelde overeind, greep met onvaste hand een kostbare zware vaas van haar voetstuk, en wierp het ding Raffles naar het hoofd, die nog maar juist bijtijds bukte, zodat het kostbare voorwerp tegen de muur terecht kwam en daar in scherven vloog.

En opnieuw begon het gevecht, zonder mededogen, en dat alleen maar scheen te kunnen eindigen met de volkomen overwinning van een dier beide verbitterde vijanden.

Raffles had nu op zijn beurt een stoel gegrepen, slingerde die Lupin naar het hoofd en bracht hem zo ten val. Hij wierp zich op hem, en enkele malen rolden de beide vechtenden opnieuw over de vloer, totdat Lupin's hoofd met een harde klap tegen een tafelpoot terecht kwam.

Onmiddellijk verslapte zijn greep, en hij bleef roerloos liggen.

Wanda was doodsbleek op dezelfde plek blijven staan, de handen in elkaar geklemd, en met die beide handen haar peignoir dichthoudend, stamelde zij nu ontzet:

— Wat heeft dat alles toch te betekenen? Wie is die man, en wie zijt gij?

— De kerel die daar ligt, madame, is Arthur Lupin, antwoordde Raffles rustig. En ja, het zou mij moeilijk vallen, in de toestand waarin ik verkeer, en waarvoor ik u mijn excuses aanbied, te

blijven volhouden dat ik uw butler Hudson ben. Misschien is het dus maar beter, dat wij de zaak direct uitmaken, voor wellicht de bedienden, door het lawaai gewekt, komen toelopen. Ik ben John Raffles, madame.

Wanda Zelenoy liet voor een kort ogenblik haar blikken gaan over het gebruide bovenlichaam, nog altijd glanzend als de huid van een paard, en het gelaat, dat er nu heel zonderling uitzag, half gebruid, half van die wasachtige kleur, die de oude butler had gekenmerkt, met slechts één bakkebaard, en daarbij donker haar, dat in vochtige slierten om het hoofd hing.

Misschien had zij de naam Raffles wel eens gehoord, misschien ook niet, in ieder geval bleef zij haar gewaande bediende onafgebroken aanzien en vroeg toen langzaam:

— Waarom hebt gij gevochten? Wie is Lupin?

— Mijn hemel, weet gij dat niet? riep Raffles verwonderd uit. Zijn vader was de grootste, en zeker ook de charmantste bandiet, die Frankrijk ooit gekend heeft. De zoon echter is niet veel zaaks. Hij kwam, evenals ik trouwens, in dit huis, om u te bestellen. Kijk maar.

Raffles bukte zich, wentelde Lupin een weinig terzijde, en haalde het diamanten halssnoer uit diens zak, evenals de andere sieraden, waarbij hij tot zijn grote teleurstelling bemerkte, dat er van de parels maar heel weinig was overgebleven: hij vond niets anders terug dan wat fijne schilfers.

Wanda Zelenoy slaakte een onderdrukte kreet van schrik, en bracht met moeite uit:

— Maar, ik begrijp nog altijd niet, hoe kwam je hier binnen? Waarom hebt u die rol gespeeld? Wat is uw beroep? Gij zijt dus bij de politie?

— Kijk eens naar dit sikje, dat ik in de hand houd, en deze pruik, madame, begon Raffles rustig. Herkent gij ze niet? Zij behoorden toe aan uw zogenaamde landgenoot Sandrow. Vanavond, terwijl de Russen dansten, zag ik hem in uw bureau snuffelen. Van dezelfde gelegenheid heeft hij gebruik gemaakt, kleine gaten in de tapijten te loopen,

en ik zag met eigen oog hoe hij de grens terugtrok.

— En je hebt hem rustig zijn gang laten gaan?

— Dat moest ik wel, madame. Ik wilde zien hoever hij ging, en wat hij van plan was. Ik was hier achter dit gordijn en ik zweer u, dat ik hem vermoord zou hebben, als hij u slechts met een vinger had aangeraakt. Ik moet zeggen dat hij de kast en het kistje opende op een wijze, die slechts mijn bewondering kan wegdragen, en toen pas kwam ik tussenbeide. Het spijt mij genoeg dat

wij u in uw nachtrust hebben gestoord. Wat mij betreft, ik kwam een week geleden in uw huis onder een vals voorwendsel, met het doel, hier de inrichting te leren kennen, uw gewoonten te bestuderen, de plek waar gij uw juwelen pleegt te verbergen. Want, madame, ik ben een collega van die bandiet, daar, ofschoon ik toch niet gaarne in één adem met hem zou worden genoemd.

Met deze woorden liet Raffles met de grootste kalmte van de wereld het diamanten halssnoer en de overige juwelen in zijn eigen broekzak glijden.

HOOFDSTUK V

DYNAMIET

De mooie Russische danseres kwam een stap het vertrek in, met een uitdrukking van ongeloof op haar schoon, maar nog altijd bleek gelaat.

— Waarom wilt u me bedriegen? vroeg ze met een zachte stem. Gij wilt mij toch niet wijsmaken dat gij u in zulk een moorddadig gevecht hebt begeben met een inbreker, terwijl gij het zelf zijt? Zijt gij een detective?

— In het geheel niet, madame, zeg ik u nogmaals, antwoordde Raffles, thans met een vleugje ongeduld in zijn stem. Integendeel, de detectives reken ik meestal niet onder mijn vrienden. Maar de man die daar ligt, is een zeer geduchte concurrent en vijand van mij, en ik zou hem daarenboven nooit hebben toegestaan, als het ware onder mijn neus, zulke kostbare dingen te roven. Ik herhaal: ik kwam hier in huis met het doel, u de dingen af te nemen, die nu in mijn zak zitten.

Raffles was, reeds een ogenblikje tevoren, terwijl hij sprak, de fraal ingerichte badkamer binnengegaan, de deur openlatende, en had in een wip wat er nog over was van de verflaag, met behulp van warm water van zijn gelaat gewassen. Hij had een kam gevonden,

en kamde er rustig, zonder zich in het minst te overhaasten, zijn haar mee.

Wanda Zelenoy wreef zich met een traag gebaar over het voorhoofd en zei met een klagende stem:

— Zeg mij dat het geen droom is, dat ik niet gek ben geworden, dat ik wakker ben.

— Gij zijt zo volkomen bij uw positieven, madame, als iemand 't maar zijn kan, hernam Raffles rustig. En nu zal ik wel verplicht zijn, afscheid van u te nemen, daar een langer verblijf hier in dit huis voor mij thans geen doel meer heeft. Maar ik ga niet heen, madame, voor ik u zeer ernstig gewaarschuwd heb, en ik verzoek u dringend, even aandachtig naar mij te luisteren, want het gaat om uw leven.

Wanda Zelenoy slaakte een lichte kreet, en keek Raffles met grote, verschrikte ogen aan.

— Wat bedoelt gij? Wie heeft het op mijn leven voorzien?

— Uw vijanden uit de Sovjet, madame, antwoordde Raffles rustig. Gij moet er niet al te erg van schrikken, maar zij zijn op ditzelfde ogenblik bezig, een mijngang onder uw huis te graven, met het doel, het op te blazen, en u,

met al uw vrienden, onder de puinhopen te bedelven.

Ondanks haar poging om zich goed te houden was de slag bijna te zwaar geweest voor de danseres.

Zij wankelde, en zou zeker gevallen zijn, als Raffles haar niet in zijn armen had opgevangen, en haar naar een stoel had geleid.

De vrouw sidderde heftig, toen zij er eindelijk met moeite kon uitbrengen, schichtig om zich heenziende, alsof er reeds overal vijanden loerden:

— Bedriegt gij mij niet? Ik heb zulk een leeg gevoel in mijn hoofd.

— Dat komt waarschijnlijk van de champagne, madame, antwoordde Raffles afgemeten. Wat ik zeg is de zuivere waarheid. Toen ik gisteravond wijn wilde halen uit de kelder, werd ik daar getroffen door een zonderling geluid, hetwelk geleek op het zoemen van een grote motor.

En met enkele woorden vertelde Raffles van zijn ervaringen in de wijnkelder.

Wanda Zelenoy had zwijgend toegeluisterd, bedekte zich nu het gelaat met de handen, en eensklaps greep zij de hand van Raffles, als een kind, dat bang is in de duisternis en stamelde:

— Bescherm mij. Ik wil niet sterven op zulk een afschuwelijke wijze. Het is waar dat ik niets liever zou wensen, dan de monarchie te zien hersteld in Rusland, maar...

— Ik begrijp het wel, madame, viel Raffles haar koeltjes in de rede. Gij zijt een vrouw, een kind van uw tijd, en gij wilt wel idealen nastreven, maar gij schrikt ervoor terug, om er offers voor te brengen. Als het bij praten kan blijven, dan is alles goed, en laat anderen de kastanjes maar uit het vuur halen.

— U oordeelt hard over mij, mijnheer... mijnheer Raffles, zei de vrouw zacht, met gebogen hoofd.

— Ik maak u volstrekt geen verwijt madame, hernam Raffles schouderophalend. Het zou ook weinig nut hebben, uw heldenmoed te tonen, door in dit huis te blijven, terwijl het binnen weinige dagen, tenzij men nog bijtijds de plek vindt waar de tunnel gegraven

wordt, in de lucht zal vliegen. Ik raad u daarom sterk aan het zo gauw mogelijk met al uw bedienden te verlaten. Er is wel een voorwendsel te vinden. Laat het heten dat gij plotseling een engagement ergens hebt gekregen. Verzamel zo spoedig mogelijk al uw geld en sieraden, en vertrek. Blijft gij hier, dan is uw lot beslist. En mocht gij mij niet willen geloven, dan verzoek ik u, morgenochtend zelf in de kelder een onderzoek te gaan instellen. Ik zal u nauwkeurig de plek aanduiden waar gij moet gaan staan om het geluid te kunnen horen. Het klonk vannacht zo nabij, dat de anarchisten wellicht reeds morgen de lading dynamiet kunnen plaatsnemen, welke uw huis moet opblazen. En het is de vijand natuurlijk niet te doen om het huis, maar wel om degenen, die hier samenkomen met u. En mag ik nu weten wat u omtrent mij zelf beslist heeft?

Een ogenblik wrong Wanda haar handen en viel toen uit:

— Ik weet het niet. Het kan mij niet schelen. Doe met de diamanten wat gij wilt, en laat mij nu alleen, want ik moet dadelijk mijn toebereidselen gaan maken.

— Dan heb ik nog slechts een verzoek tot u te richten, madame. Gij zult het van een man als ik ben vreemd vinden, en toch spreek ik de waarheid, als ik u zeg, dat ik u gaarne zou bijstaan in die strijd tegen uw vijanden. Mijn politieke overtuigingen zullen u wel bitter weinig belang inboezemen, maar ik heb dynamiet of welke andere ontplofbare stof ook, altijd een zeer gebrekkig en afkeurenswaardig strijdmiddel gevonden. Te denken dat men de wereld zou kunnen verbeteren door hier en daar een andersdenkende te vermoorden, en wat gebouwen te vernielen, komt mij volkomen absurd voor. En ten overvloede vind ik het weinig aesthetisch op deze wijze te vechten tegen een vrouw, die schoon is en jong, en nog zoveel van het leven heeft te verwachten. En nu wilt u mij zeker wel toestaan dat ik mij bezig houd met de man, die wij in de kamer hiernaast hebben achtergelaten.

— Doe maar wat gij het beste acht, mijnheer, zei Wanda Zelenoy, die met

grote, nietszeggende ogen voor zich uitstaarde, terwijl er nu en dan een huivering scheen te lopen over haar bleek, schoon gelaat.

Dit korte gesprek was gevoerd op de drempel van de badkamer, en toen Raffles zich nu weer omwende en een paar passen in de grote kamer had gedaan, toen hij voorbij de tafel was, waarover een zeer fraai, zijden kleed had gelegen, bestikt met figuren in gouddraad, wat er half af was getrokken, toen stond hij onbeweeglijk stil, bromde een verwensing en zel voor zich heen:

— Het is mijn eigen schuld. Naar het schijnt zal ik die man nooit op zijn waarde schatten.

Die uitroep was Raffles ontlokt door het feit, dat Lupin verdwenen was...

Hij was natuurlijk uit zijn bewusteloosheid ontwaakt en had onmiddellijk de kans waargenomen, over het dikke vloerkleed kruipend, en steeds het half afgerukte tafelkleed tussen zich en zijn vijand houdend, de gangdeur weten te bereiken, die geruisloos te openen en weg te glippen.

Raffles zegende althans zijn voorzichtigheid, die hem de revolver van zijn doodsvijand had doen oprapen, zoëven.

— Wat is er? vroeg Wanda verschrikt die was binnengetreden.

— Niets anders dan dat ik een geweldige stommitieit heb begaan, madame, antwoordde Raffles. Nogmaals heb ik die kerel laten ontsnappen, en de hemel weet dat hij niets zal nalaten om zich over deze nederlaag te wreken. Mijnheer Lupin en ik schijnen wel gedoemd te zijn, ten eeuwige dage elkaars spoor te volgen en onze strijd met een flater te beëindigen. Nu, het is gebeurd en hij is waarschijnlijk al ver weg.

Tussen de tanden brommend voegde Raffles er aan toe, de vuisten gebald:

— Het ontbrak er maar aan, dat de vent zich bewusteloos heeft gehouden en gehoord heeft wat ik haar zoëven mededeelde. Nu, het is niet meer ongedaan te maken.

Hij wendde zich weer tot de danseres en zei:

— Madame, mij blijft niets anders meer over, dan u mijn verontschuldigen

gingen aan te bieden wegens mijn uiterlijk. Gij weet dat het niet mijn schuld was.

De vrouw echter liep haastig op hem toe, schudde hem bij de schouders heen en weer en zij schreeuwde het bijna uit, in doodsangst:

— Maar ik wil niet dat gij mij nu alleen laat. Het kan mij niet schelen dat gij mij bestolen hebt, ik weet, ik voel dat gij moedig zijt en een gentleman. Ik durf nu niet langer alleen te blijven in dit grote huis. Gij hebt mij tenminste alles eerlijk gezegd. Misschien komt die bandiet terug en wil mij kwaad doen. Of die bloeddorstige kerels beginnen weer te graven, en neen, ik durf niet te blijven.

— Wat dat laatste betreft, madame, uw vijanden zijn ook maar mensen en moeten nu en dan rusten. Zij zullen zeker niets beginnen voor de dag aanbreekt. En dat ik hier zou blijven is toch waarlijk wel wat veel van mij verlangd. Ziet gij dan niet in, dat Lupin onmiddellijk de politie zal opbellen, en haar melden, dat zij Raffles hier kan vinden, met zijn zakken vol gestolen juwelen?

Wanda bleef Raffles enige ogenblikken strak aanzien, met een vreemde uitdrukking in haar mooie, grijsgroene ogen, en vroeg toen eensklaps:

— Zijt ge zeer gesteld op de juwelen?

— Zeer, madame, bekende Raffles. Zij vertegenwoordigen een waarde van minstens twintig duizend pond, dat is genoeg om er vier of vijf hospitaalzaalen van te kunnen inrichten.

— Wilt gij zeggen dat gij daarvoor dat geld zoudt besteden?

— Het grootste deel. De rest zou voor de armen zijn.

— Geef mij dan die juwelen zolang maar weer terug, als gij mij vertrouwt, hernam de schone Russin kortaf. Ik beoef u op mijn woord van eer, dat ik ze u zal teruggeven. En blijf hier. Geen enkele politiemans zal u wat durven doen, als ik zeg, dat gij een vriend van mij zijt en dat men zich een grap met de politie heeft veroorloofd.

Zij had de handen van Raffles gegrepen en stond nu vlak voor hem, het mooie gelaat naar hem opgeheven, de

lippen half geopend, en zo schoon was zij op dat oogenblik, dat zelfs Raffles onder haar bekoring kwam.

Hij voelde zijn hart bonzen alsof het uit zijn borst wilde springen, hij stond op het punt tegenover Wanda Zelenow uiting te geven van zijn gevoelens, toen een flauw gerucht hem plotseling het hoofd deed omwenden, zijn spieren verstrakte en een harde uitdrukking in zijn ogen bracht.

In een wip was hij bij de deur, opende ze, had met een paar sprongen een gangraam bereikt, opende ook dit, en keek naar buiten.

Hij rende weer terug, en zei toonloos, tussen de tanden:

— De politie. Het is reeds te laat. Hier, neem uw diamanten halssnoer terug en de rest. Ik wil ze niet. Dit zal mijn straf zijn, omdat ik bijna zwak was geworden. Ik zal boete moeten doen, om dit oogenblik van zwakheid.

Hij had met koortsachtige vingers zijn zak leeggehaald, legde de juwelen op de tafel, voor de zwijgende vrouw en hernam:

— Geef mij slechts een vest en een jas of een trui, als ge die tenminste hier in huis hebt. Zo kan ik niet vluchten. Ik zou onmiddellijk worden aangehouden. Ik heb mijn vrienden weggezonden en dat was onverstandig genoeg.

— Maar zij zullen u stellig arresteren. Hoor, daar wordt al gebeld. Ik heb ook al de stappen van de huisknecht gehoord boven in het huis.

Op hetzelfde oogenblik werd er driftig op de deur van de slaapkamer geklopt, Raffles deed een stap naar de tussendeur, maar zij legde hem snel de hand op de mond, en fluisterde:

— Blijf hier. Ik zal hem wel wat wijsmaken. Ik zal u wat manskleren geven, van mijzelf. Ik dans wel eens in rokcostuum, en ik ben niet zo heel veel kleiner dan gij zijt. Iets anders heb ik niet.

Zij legde de vinger op de lippen, ging de slaapkamer binnen en Raffles hoorde haar even opgewonden en driftig praten met de huisknecht en vervolgens diens stappen in de gang.

Toen kwam Wanda weer binnen, met

een overhemd, een boord, rok en vest over de arm, die zij hem haastig in de handen duwde met de woorden:

— Ik heb hem gezegd, dat hij de politie zo lang mogelijk aan de praat moet houden beneden. Daar wordt nog eens gebeld. Ga zo gauw mogelijk heen, maar keer terug, wanneer gij maar wilt, want ik ben u veel verschuldigd. Gij hebt mij gered van een afschuwelijke dood.

— Dat was mijn plicht, madame, antwoordde Raffles kortaf.

Hij had de kleren onder zijn linkerarm genomen en boog zich over de hem toegestoken hand van de jonge vrouw en kustte ze.

Terwijl hij naar de deur liep, zei hij zacht:

— Gij zijt hier het verdere gedeelte van de nacht volkomen veilig, maar verlaat het huis morgenochtend om acht uur, onder een voorwendsel. Geen der bedienden mag hier achter blijven. Neem alles mee wat kostbaar is, en wanneer gij mij werkelijk weer wilt spreken, neem dan uw intrek in een der grote hotels, laten wij zeggen het Grand Hotel aan de Boulevard des Italiens. Tot ziens en ik dank u voor uw hulpvaardigheid.

Het volgende oogenblik had hij de deur reeds achter zich dichtgetrokken en snelde op vlugge voeten over de gang. Hij hield zich hier niet op, maar daalde langs de diensttrap naar beneden, opende geruisloos de tuindeur, en stond in de achtertuin.

Hier begon hij vlug het overhemd aan te trekken, knoopte de boord om, wat hem echter niet gelukte, daar deze hem veel te nauw was, en vergenoegde zich er dus mee de rok en het vest aan te trekken, die hem ook zeer krap zat en daarvan de kraag op te slaan.

Hij had ook een claque gevonden bij de kleren, zette die hoed op zijn hoofd en nu kon hij het er op wagen, snel over de muur te klimmen.

Het was hoog tijd, want binnenshuis meende hij reeds het gerucht te horen van de politieagenten, die ten getale van acht of tien man door de gangen liepen.

Hij klom haastig en behendig over de tuinmuur, stond een oogenblik stil te luisteren, en liep toen vlug in de rich-

ting van een der voornaamste verkeerswegen, waar hij tamelijk gauw een taxi vond.

Hij was nu wel verplicht Parijs in haar gehele breedte door te trekken, en de rit duurde meer dan een uur.

Bij de Porte du Pré Saint Gervais, klopte hij tegen de voorruit en liet de chauffeur stoppen.

Tot zijn geluk had Raffles wat geld in de zak van zijn zwarte bediendenpantalon, en toen hij de hand in die zak stak, bleef hij een kort ogenblik onbeweeglijk zitten; zijn vingers hadden een hard voorwerp ontmoet, dat hij onmiddellijk herkende.

Het was het diamanten halssnoer van Wanda Zelenoy.

Zij had het dus weer in zijn zak weten te moffelen, toen zij hem de kleren gaf, en zonder dat hij er iets van bemerkte had.

Hij vond gelukkig juist voldoende zilvergeld, betaalde de chauffeur, ging vlug te voet verder, en bereikte zonder ongevallen het pas betrokken huis in de Avenue du Président Wilson, waar hij Brand, zoals hij wel vermoedde, nog op vond, die hem niet zonder verbazing en ongerustheid tegemoet trad.

— Een ogenblikje, Charles, zo legde Raffles de jongeman glimlachend het zwijgen op. Laat ik eerst andere kleren aantrekken; ik heb het wel wat benauwd in deze rok van mijn vriendin Wanda Zelenoy. Ook heb ik hier en daar een paar schrammen, die om wat zalf vragen en daarna ben ik onmiddellijk tot je dienst.

— Je had beter gedaan met te gaan slapen, want ik denk dat ik jouw hulp en die van Henderson nog deze nacht nodig zal hebben. Het is noodzakelijk dat wij die geheime tunnel ontdekken, die nu bijna tot aan de wijkelder van het herenhuis is genaderd.

Met die woorden verdween Raffles in zijn slaapkamer, trok andere kleren aan, smeerde wat mercurochroom op de bloedende wonden op zijn armen, schouders en borst en een half uur later vertelde hij aan Brand tot in de minste bijzonderheden alles wat er die nacht gebeurd was, en speelde daarbij, zonder het zelf

te beseffen met het kostbare diamanten halssnoer, dat hij voor zich op de tafel had gelegd.

Brand had Raffles een enkele maal in de rede gevallen, en hem nu en dan aandachtig aangekeken.

Toen Raffles eindelijk zweeg, zei hij:

— Ik kan mij heel goed voorstellen dat zij zo handelde. Zij heeft niet in de allereerste plaats de rover van haar juwelen in je willen zien, maar haar levensredder. Toch ben ik er blij om, dat je haar raad niet hebt opgevolgd. De Franse politie laat zich niet zo gemakkelijk met een kluitje in het riet sturen. Men had natuurlijk de opengebroken kast gevonden, en je heel zeker meegenomen, al had Wanda Zelenoy zelf nog zo pertinent verklaard, dat je haar vriend was en niets met de inbraak te maken had.

— Daarvan ben ik nog niet zo zeker, hernam Raffles langzaam. Intussen het is voor alles beter, dat het zo gegaan is als het ging. Een kort ogenblik ben ik een zwakkeling geweest. En dat had ik niet mogen zijn, tenminste niet onder die omstandigheden. En ik ben nu blij dat ik geen misbruik heb gemaakt van een ogenblik van zwakte bij die vrouw. Zij zou de eerste zijn geweest mij daar naderhand een verwijt van te maken, het is een zonderlinge vrouw. Zij schonk mij die juwelen opnieuw. En nu is er weer genoeg gepraat, amice, en zullen we aan het werk moeten. Het is volstrekt noodzakelijk, dat wij de plek trachten te bepalen, waar de tunnel begint. Het kon onmogelijk heel ver af zijn, want het graven van zulk een gang is geen kleinigheid.

Raffles was opgestaan, ging naar een kleine kast en nam daaruit een voortreffelijke kaart van de plattegrond van de stad Parijs, die hij openvouwde en op de tafel uitspreidde.

Spoedig had hij de straat gevonden in de wijk van Issy, en bestudeerde aandachtig de omgeving van het fraaie, oude herenhuis aan de Rue Michelet.

— Is het mogelijk dat de gravers gebruik hebben gemaakt van een bestaande rioolgang, voor zover dat mogelijk was? vroeg Brand na enige ogenblikken.

— Onmogelijk, Charles. De gangen

van het oude, Parijse rioolstelsel, de zogenaamde catacomben, breiden zich lang niet zover uit. Issy is een betrekkelijk jonge wijk, en wie daar tunnels verkiest te graven, die moet het van begin tot einde eigenhandig doen, en kan geen gebruik maken van reeds bestaande gangen.

— Heb je enig idee van welke richting de tunnel kwam?

— Dat tracht ik nu juist voor mijzelf uit te maken, amice, antwoordde Raffles nadenkend. En voor zover ik kan nagaan, zonder nauwkeurige instrumenten, naderde de tunnel de kelder uit noordelijke richting.

— Dan zouden zij dus onder de straat-

weg hebben moeten doorgraven.

— Ja, dat is wel waarschijnlijk.

— Maar dat is een werk geweest van vele maanden, Edward. En die vrouw is nog pas een maand of drie in Parijs.

Raffles dacht enige ogenblikken na, en hernam toen:

— Het is niet onmogelijk, dat de aanslag aanvankelijk op iemand anders gericht is geweest, op de voorganger, die het herenhuis bewoonde. Maar hoe het ook zij, amice, wij moeten zo gauw mogelijk de zaak onderzoeken, des te eerder, nu Lupin mij opnieuw ontsnapt is, en waarschijnlijk het grootste gedeelte heeft gehoord van wat ik met Wanda Zelenoy heb besproken.

HOOFDSTUK VI

DE TUNNEL

Raffles en Brand gunden zich een weinig nachtrust.

Het krachtige gestel van de Engelse avonturier deed hem al gauw de gevolgen van de woedende strijd van die nacht te boven komen.

Het was alsof hij werd voortgedreven door een angstig voorgevoel, dat hem noodzaakte zo snel mogelijk handelend op te treden.

Henderson reed de beide mannen tot dicht bij het huis van de Russische danseres, en daarop beval Raffles de reus, de auto ergens te parkeren, en zich volstrekt niet te vertonen.

Later zou blijken, hoe verstandig Raffles hieraan deed.

Het was nog geen half acht in de ochtend, toen de beide mannen op het grote huis toetraden, en het eerste wat zij zagen was, dat alle blinden waren neergelaten, en dat het huis bewaakt werd door een politieagent, die langzaam op en neer kuierde voor de voordeur.

— Wat is dat nu? fluisterde Brand, toen hij die ordebewaarder zag. Heeft zij er de politie ingehaald?

— Dat schijnt wel, gaf Raffles ten antwoord, terwijl hij even de wenkbrauwen fronste.

— Zij heeft je dus verraden?

— Dat is weer een andere kwestie, Charles. Dat geloof ik heel zeker niet. Anders zou zij mij zeker niet die juwelen hebben laten houden. Het is echter heel goed mogelijk, dat die andere geschiedenis haar al te veel vrees heeft aangejaagd, en dat ze aan de politie mededeling heeft gedaan van ons beider ontdekking in de kelder.

Brand slaakte een zucht van verlichting en merkte op:

— Des te beter. Dan kunnen wij rechtsomkeer maken, en behoeven ons niet meer met dat gevaarlijke zaakje in te laten.

— Wacht even, amice. Wij moeten daaromtrent eerst zekerheid hebben. Het is best mogelijk, dat die man daar om een geheel andere reden staat. Misschien is er iets uitgelekt aangaande de inbraak. Bedienden kunnen meestal hun mond niet houden. Ik zal het hem eens gaan vragen.

De beide mannen hadden zich vermomd als gewone arbeiders, met een platte pet, een dikke, zwarte knevel, een kort fluwelen buis en een wijde broek, nauw op de enkels en Raffles, die zuiver Frans sprak, waagde het er dus op, stapte op de agent toe, keek eens naar het huis en vroeg toen langs zijn neus weg:

— Ingebroken? Een moord? Waarom is de boel dicht? Ik kom hier iedere dag langs, en ik weet wie er woont.

De agent wierp Raffles een schuinse blik toe, en nam hem eens op, alvorens hij schouderophalend antwoordde:

— Die Russin is er uit. Al een uur geleden verkast. Ze zei dat ze er niet durfde blijven wonen, na dat zaakje van vannacht. Twee kerels hebben bij haar ingebroken, en die zijn onderling aan het bakkeleien geslagen, naar de bedienden vertellen. De huisknecht houdt stijf en strak vol, dat de een Lupin en de ander Raffles was. Ik geloof er geen steek van, laat ik je dat maar zeggen. Maar nu is de boel daarbinnen verzegeld, en het wachten is op het parket.

— Is er dan gestolen?

— De een zegt van niet, de ander zegt van wel. Een van de bedienden bezwoor dat het prachtige, aan iedereen bekende diamanten collier van de eigenares is gestolen, en de commissaris die het haar vroeg, moest sterk aandringen, voor zij bekende, dat zij het niet meer had, en dat het dus wel gestolen zou zijn. Een rare geschiedenis, waar ik niet veel van begrijp.

— En, is dat alles? Is er niets anders ontdekt? vroeg Raffles, schijnbaar onverschillig.

— Dat is alles, en mij dunkt, dat het mooi is, bromde de agent. En maak nu dat je wegkomt, want ik mag niet met de mensen praten.

Raffles ging weer naar Brand terug en deelde hem onder het voortlopen mede wat hij gehoord had.

— Je ziet dus wel, dat zij niet gerept heeft van onze ontdekking, zo besloot Raffles.

— Maar dat is vreemd genoeg, riep Brand verwonderd uit. Dat had zij dan meteen ook wel kunnen vertellen. Wat

kan haar daarvan weerhouden hebben?

Raffles dacht enige ogenblikken diep na, voor hij met een licht schouderophalen antwoordde:

— Ik begrijp het zelf niet heel goed. Misschien heeft zij het ter elfder ure toch niet goed kunnen geloven ofwel was zij bevreesd, vrienden van haar te compromitteren, en heeft daarom de onderneming aan mij willen overlaten. Dat ze niets gezegd heeft is zeker, want de agent zou zeker niet gezwegen hebben over het allerbelangrijkste feit, veel belangrijker nog dan de diefstal.

— En wat doen wij nu?

— Onze onderzoekingen voortzetten, Charles.

— Maar zouden wij dan toch maar niet de politie inlichten?

— Neen. Wij halen er de politie niet in, tenzij het volstrekt onvermijdelijk is. Wat Lupin en ik nog af te rekenen hebben met elkaar, daarmede heeft de politie niets te maken. En voor het overige, ik denk dat twee gewone arbeiders zoals wij, nog het minste opzien zullen baren, heel wat minder dan een troep gewapende agenten in uniform.

Raffles stond een ogenblik stil en keek om zich heen. Aan de achterzijde grensde de tuin van het grote huis onmiddellijk aan het Park van het grote hospitaal van Issy, dat eigenlijk een gesticht voor ouden van dagen is, echt-paren, niet ziek genoeg voor een eigenlijk ziekenhuis en toch te oud en gebrekkig, om voor zichzelf te kunnen zorgen.

Aan de rechterzijde wordt dit grote park begrensd door de Rue Foucher-Lepelletier. En het was naar deze straat dat Raffles keek, in gedachten verdiept.

En toen hij daar enige tijd gestaan had, met een ernstige uitdrukking op het gelaat, zei hij zacht:

— Ik begin te vrezen, Charles, dat wij de zaak van het verkeerde einde hebben aangevat. Want die straat daarginds is zeer lang, en staat vol huizen, allen bewoond, en er zouden weken voorbijgaan met een onderzoek van de kelders. Daarom zal ik mijn plan in dezer voege wijzigen, dat wij moeten beginnen aan de kant die ons reeds bekend

is, dat wil dus zeggen in het huis van Wanda Zelenow.

— Maar dat wordt bewaakt. Die agent zal ons natuurlijk nooit binnenlaten.

— Ik zal mij aan de agent dan ook niet storen, amice, en tersluiks aan de achterzijde binnendringen. Het is waar dat het dag is, maar daar staat tegenover dat het huis door alle bewoners verlaten is.

— Maar hoe kun je in de tunnel binnendringen, terwijl daar gewerkt wordt? Wij zullen onmiddellijk worden neergeschoten.

— Er zal wel niet altijd worden gewerkt, Charles, en als dat wel het geval is, dan moeten wij een andere weg trachten te vinden.

— Maar daar valt mij nog iets in, Edward. Als die gravers weten dat de vrouw weg is, dan zullen zij toch niet zo gek zijn, hun werk voort te zetten?

— Ik denk niet dat zij het weten, Charles, hernam Raffles kortaf. Overigens dat zullen wij gauw genoeg merken.

— Er is nog één ding, dat mij volkomen duister is: waarom vond Wanda Zelenow in die diefstal een reden, haar hele huis te ontruimen met haar bedienden?

— Dat deed zij niet om die diefstal, amice, ik heb je al gezegd, dat zij het huis wel zal hebben ontruimd uit angst. Het is voor een vrouw niet bepaald een prettige gedachte, boven een vulkaan te wonen, en wie zei haar, dat ik bijtijds zou komen, dat de mijn niet tot ontploffing zou worden gebracht, voor ik iets had kunnen doen? Bedenk dat zij maar een vrouw is.

— Ik blijf het vreemd vinden, bromde Brand, en verder werd er over de zaak niet meer gesproken.

Intussen waren de beide vrienden vlug weer teruggelopen, maar nu naderden zij het huis aan de achterzijde. Issy is tegenwoordig een stille, deftige buurt, en om half negen in de ochtend vindt men er maar heel weinig voorbijgangers. De straten zijn voorts zeer breed, ver uiteen gebouwd, terwijl op die plek overal zich plantsoenen bevinden, die het

grote Lyceum aan alle kanten omgeven.

Zo was het dan ook mogelijk, dat de beide mannen ongezien over de lage tuinmuur konden wippen, en, gebukt lopend, de achterzijde van het huis konden bereiken.

En nu maakte Raffles gebruik van de truc, door zijn doodsvijand zelf toegepast, om de knippen terug te trekken van de achterdeur, met behulp van een simpel, tot een lus gevouwen staaldraadje.

Zij konden nu binnendringen, zonder dat iemand daarvan het geringste bespeurd had.

Zonder een ogenblik te verliezen, en nadat Raffles zich had overtuigd dat hij alles bij zich had wat nodig mocht zijn, begaven de beide mannen zich naar de kelder, en nauwelijks had Raffles de plek teruggevonden, waar men het brommen van de motor kon horen, of hij fluisterde:

— Zij zijn op het ogenblik druk aan de gang, en zij schijnen goed te vorderen ook. De tunnel moet vlak langs deze wand lopen. Voel eens, de muur trilt door het gedreun. En men kan nu ook de boor op andere plaatsen horen.

Het was maar al te waar: het gerucht van de motor was nu schier overal te vernemen, waar men ook stond.

— Zij zullen het toch niet wagen, dwars door de muur heen te breken?

— Dat zou een grote dwaasheid zijn. Het zou hun aanstonds verraden, en het huis kan evengoed instorten als zij de dynamietlading aan de andere kant van de muur aanbrengen.

— Ik wil je wel zeggen, Edward, dat ik mij allesbehalve op mijn gemak voel in de nabijheid van die boormachine, merkte Brand op, die een beetje bleek was geworden.

— Zolang de machine nog loopt, bestaat er immers geen gevaar, zei Raffles schouderophalend.

Hij opende de tas die hij bij zich had, nam er een steenboor uit, zocht een plekje van de muur uit, zette de boor tegen zijn borst, en bracht het instrument in beweging. Hij nam de boor telkens opnieuw uit het gemaakte gat, en reeds na enkele slagen begon hij het

werktuig naast zich neer, en stootte met een fijn stalen dreveltje hetgeen er nog restte met korte slagen weg. Hij wist dat het geluid verdoofd zou worden door het snorren van de motor, en het geweld van de boorijzers aan de andere kant.

Toen wendde hij zich tot Brand en zei heel zacht:

— Het is geen opgemetselde muur; het is maar een schot van latwerk, kalk en gips. Waarschijnlijk is de kelder vroeger veel groter geweest, en heeft men het schot er later in geplaatst.

— Maar dan is het mij niet duidelijk, waarom de gravers niet eenvoudig die dunne wand aantasten, fluisterde Brand verbaasd.

— De oplossing ligt voor de hand, amice, ze hebben tot dusverre evenwijdig met deze wand gegraven. Breng je oog maar voor het gat; als je goed kijkt, moet je het glinsteren van hun boorijzers kunnen zien, die reeds nu en dan door het gesteente heendringen. Je ziet wel dat wij juist bijtijds zijn gekomen.

Brand bracht zijn oog voor de kleine opening, en inderdaad zag hij op regelde tijden de armdikke, scherpgetande boorijzers te voorschijn komen, die door het harde gesteente heenvrat.

Raffles stond een ogenblik in beraad, en zei toen rustig:

— Neem een koudbeitel, en help mij die wand omhalen. Binnen een half uur kunnen zij het puin hebben opgeruimd, en zullen wij man tegen man staan.

Zonder iets tegen te werpen, greep Brand een beitel, en begon het gemaakte gat te verruimen, waarbij Raffles hem

hielp. Binnen twintig minuten hadden zij een opening gemaakt, groot genoeg om er doorheen te kunnen dringen, en nog maar juist buiten het bereik van de boorijzers, die telkens nieuwe gaten maakten.

Reeds klonken hoorbaar, aan de andere kant, de houwelen der anarchistenvan, en hun schoppen, die het puin wegruimden.

Raffles had zich door de opening gewrongen en Brand volgde hem, maar hij was juist halverwege de opening, toen hij een waarschuwend kreet van Raffles hoorde.

Vier vijf mannen waren uit de duisternis van de aangrenzende kelder op hem toegesprongen, en grepen hem vast. Raffles verdedigde zich wat hij kon, en schreeuwde tot Brand:

— Red je, Charles. De zaak is verloren. De overmacht is te groot.

Een kerel trad grijnslachend toe op Brand, die zich niet verweren kon, en bracht hem met een boksijzer een felle slag op het hoofd toe.

Met een uiterste inspanning trok Brand het bovenlichaam door de opening terug, en stortte vlak voor het gat neer, terwijl het bloed uit een diepe hoofdwonde stroomde.

De man die hem de slag had toegebracht, belichtte even zijn verwrongen gelaat met een zaklamp door de opening heen, en zei toen grijnzend, zich tot een ander wendend, die op enige afstand was blijven toekijken:

— Die heeft voorgoed zijn bekomst, monsieur Lupin.

HOOFDSTUK VII.

DE HELSE MACHINE

Raffles, die direct had ingezien, dat tegenstand nutteloos was, daar hij door wel twaalf kerels was omringd, had de strijd spoedig opgegeven, na twee of drie van zijn tegenstanders te hebben kunnen neerslaan, en keek glimlachend naar Lupin, die onbeweeglijk was blijven staan, midden in de kelder, die nu vrij helder verlicht was.

— Mijn complimenten, monsieur Lupin, zei hij. Ik moet naar waarheid bekennen, dat gij dit knap gedaan hebt.

— Nietwaar? vroeg Lupin grijnslachend. Ik moet werkelijk constateren, al zeg ik het zelf, dat het geen kwaad stukje was. Ja, ik ken mijnheer Raffles wel een weinig. Zijn vermaarde ridderlijkheid, zijn gewoonten om zijn neus te steken in zaken die hem niet aangaan, zijn zucht naar avonturen, dat alles zou hem dwingen de zaak nog niet op te geven, en des te minder, daar er mijn bescheiden persoon aan het einde stond van de moeilijke weg. En wat zegt gij wel van mijn politieagent? Was hij niet kranig?

— Ah, een medeplichtige? vroeg Raffles, ondanks zichzelf vervuld van bewondering over zoveel sluwheid.

— Bah, wat een lelijk woord, zei Lupin afkeurend. Noem hem liever een assistent. Speelde hij zijn rol niet uitmuntend?

— Een aanwinst voor ieder toneel.

— Het verheugt mij, dat uit je eigen mond te mogen horen, Raffles, hernam de bandiet sarcastisch. O, wij wisten wel dat je zoudt terugkeren. Alles was daarop berekend. Zie je, inderdaad waren de bedienden het huis al uit, behalve zij, je weet wie ik bedoel, en haar kamenier. Wij hebben de schone dames overvallen, nog geen vol uur geleden; de rest was natuurlijk kinderspel. Het is eigenlijk nog mooier dan waarop ik had durven rekenen. De gordijnen werden neerge-

laten, en een van onze mannetjes werd onder het mom van een politieagent aan de deur gezet, om jou te woord te staan als je soms inlichtingen zoudt willen hebben.

Een ogenblik keken de beide mannen elkaar zwijgend aan, in de kring van de anderen, waaronder vier of vijf Russen, en toen vroeg Raffles, met zijn strakke blikken op het gelaat van zijn doodsvijand gericht:

— Waar is zij nu?

— Hier in huis.

— En de kamenier?

— Die kleine gans hebben wij ergens anders moeten opsluiten. Zij heeft in ieder geval niets misdreven. A propos, heb je het diamanten halssnoer soms bij je?

— Neen, pardon, ik heb niet de gewoonte, met zulke waardevolle dingen in mijn broekzak rond te lopen, antwoordde Raffles effen.

— Begrijpelijk, maar jammer, heel jammer. Nu, dat krijg ik ook nog wel. Ik denk wel dat ik je woning zal kunnen ontdekken en daar die voortaan onbewoond zal zijn...

Het bleef enige tijd doodstil in de vochtige, lage kelder.

Het gerucht van de motor had al aanstands opgehouden.

Toen zei Raffles, zonder dat zijn stem de minste ontroering verried:

— Aha, dus je zult er mij nooit laten terugkeren?

— Dat is tenminste niet waarschijnlijk, Raffles, antwoordde de Franse bandiet koel. En je vriend, die zal wel heel gauw een andere woning nodig hebben, heel wat kleiner.

— Wat ben je van plan met de vrouw te doen?

— Wel, dat is vragen naar de bekende weg. Trouwens, dat is een zaak die mij niet aangaat, dat zul je moeten vra-

gen aan mijn vriend Paul Lykof, die hier staat. Hij heeft zo zijn eigen plannetje met haar, en ik denk er niet aan, mij daar tegen te verzetten.

Een grote, breed geschouderde man trad naar voren, met een ruige haarbos, die op ijskoude toon zei:

— Het vonnis van Wanda Zelenow werd al een half jaar geleden geveld, meneer de aristocraat. Want dat ben je, zoals Lupin mij verzekerd heeft. Dat vonnis kon een ogenblik worden opgeschort door jouw tussenkomst, maar over een half uur zal het worden voltrokken.

Hij maakte een bevelend gebaar, een aantal mannen weken wat terzijde, en Raffles zag, dicht bij de wand, waaruit nu onbeweeglijk de boorijzers staken, een zware, met ijzer beslagen koffer of kist staan, omstreeks een meter hoog en even breed.

— Daarin bevindt zich dynamiet, vervolgde Lykof met dezelfde akelige kalmte. Alles is klaar. Want je moet weten dat wij de machine alleen nog maar lieten lopen om geen argwaan bij je op te wekken. Er viel niets meer te boren, de tunnel is vannacht gereed gekomen, en de uitgang is elders. Ik beken dat wij te laat te weten zijn gekomen, dat wij deze kelder nog op een andere wijze konden bereiken, maar wat doet het ertoe? De molens van het Sovjet malen langzaam, maar zij malen. En zij verpletteren degenen, die tussen hun stenen komen. Het mooie zusje zit boven in haar kamer, stevig vastgebonden op haar stoel en zij zal bedolven worden onder het puin van haar eigen, vervloekte huis, de verraadster.

Raffles zou geen kreet geslaakt hebben, als men hem zelf had gepijnigd, maar wat die Rus daar zo kalm zei, ontlokte hem een kreet van afschuw en woede, en hij wierp zich, zonder zich verder te bedenken, op de derde kerel, en sloeg hem met een vuistslag neer.

Maar onmiddellijk wierp de hele benede zich op hem, en het zou hem waarschijnlijk slecht zijn vergaan, als Lupin niet had bevolen:

— Dat niemand het wagt, hem aan te raken. Die man behoort mij toe, en

ik alleen kan over zijn dood of zijn leven beschikken. Bindt hem alleen maar de handen op de rug, anders ben ik bang, dat de helft van jullie door hem wordt neergebeukt. Ja, ik heb jullie wel gewaarschuwd, dat hij een uitstekend bokser is.

Enige kerels bonden Raffles de armen met dikke touwen op de rug bijeen; intussen krabbelde Lykof met moeite over-eind en kwam met een doodsbreek, dreigend gelaat voor Raffles staan, terwijl hij bromde:

— Die slag zal je bitter berouwen, vervloekte kapitalist!

De samenzweerders namen Raffles nu in hun midden en allen verlieten de kelder door een tunnelgat, wat verder in de wand, en zonder zich te bekommeren om de ander, die daar, met een met bloed overstroomd gelaat, en krampachtig opgetrokken knieën op de kelder-vloer lag...

De tocht duurde wel bijna tien minuten, de tunnel was kaarsrecht, en zeer goed aangelegd. Deze ondergrondse gang bleek te eindigen in een klein keldervertrek, waar niets anders viel te zien dan een wit houten tafel, enige graafinstrumenten en op die tafel bevond zich een toestel, dat er uitzag als een heel eenvoudige, ouderwetse Morse telegraafinrichting.

Lupin was dadelijk op die tafel getreden, en zei, met een duivelse grijns-lach om zijn dunne lippen:

— Zie je, nu wordt aanstonds het laatste snoer aangekoppeld en dan zal een enkele druk op die koperen knop daar voldoende zijn om de stroom door te laten gaan, daarginds in de kelder zal een vonk overspringen, die een beetje buskruit doet ontploffen in die kist met dynamiet, het dynamiet zelf zal direct ontploffen, en ik zal je de uitwerking wel niet behoeven te schilderen van dat voorval. Het hele huis zal instorten als een kaartenhuis, dat door een kind wordt omgeblazen.

— En Wanda Zelenow zal haar straf hebben ondergaan, voegde Lykof er knarsetandend aan toe.

— Precies! En brengt hem nu maar weer terug, vijf of zes van jullie, en

bindt hem stevig vast, want hij is deksels handig. Vaarwel, Raffles, wij zullen elkaar nu wel voor de laatste maal gezien hebben. Je weet dat de gang een minuut of tien lopens lang is, en dadelijk nadat de mannen, die ik ter geleide meegeef, teruggekeerd zullen zijn, zal ik het contact maken. Ik houd er niet van om de mensen nodeloos te laten wachten. Je hebt Wanda Zelenoy willen beschermen, nu, dan kun je er niets op tegen hebben, dat ik je tot het laatste ogenblik in de nabijheid van je beschermeling laat vertoeven. Weg met hem, mannen.

Raffles verwaardigde zich zelfs niet, de ellendeling te antwoorden, maar liet zich rustig terugvoeren door de tunnel, en toen zij weer in de kelder waren aangekomen, werd Raffles daar vastgesnoerd aan een dikke, houten pilaar, ongeveer in het midden van het vertrek.

Daarna wierp een hunner nog eens een blik door de opening in de wand en grinnikte tevreden, toen hij daar de verslagene zag liggen, met glazige ogen naar de zoldering starend, en wijd uitgespreide armen met gekromde vingers.

Een ander overtuigde zich nog eens dat Raffles ternauwernood kon ademhalen, zo nauw omsloten hem de touwen, en toen gingen zij de tunnel weer in, met een spotlach en een honende uitroep.

Zij hadden het licht meegenomen, en Raffles bleef achter in een tastbare duisternis.

Enkele tellen later was het doodstil geworden, toen de voetstappen van de samenzweerdere in de tunnel waren weggestorven.

Raffles had onmiddellijk een aanvang gemaakt met zijn pogingen, zich van de touwen te bevrijden, maar het touw was meer dan een vinger dik, en door een deskundige vastgemaakt.

Hij bemerkte algarw dat iedere poging vruchteloos zou zijn. Hij bukte het hoofd, maar kon met zijn tanden onmogelijk het touw bereiken.

Misschien waren er wel reeds twee minuten verstreken van de tien, toen hij een heel zacht geritsel hoorde, als het vallen van gesteente, en zijn hart bons-

de van vreugde, toen hij de zo welbekende stem van Brand niet ver van zijn oor hoorde fluisteren:

— Hier ben ik al, Edward. Ja, ik ben nog niet helemààl dood. Mijn hoofd was vlak bij een van de boorijzers, die uit de muur staken, en dààrop sloeg de kerel in het donker. Hij zal zich wel verbaasd hebben over mijn harde schedel. Maar ik haalde mijn hand open bij het terugtrekken van mijn lichaam, en veegde die onder het vallen een paar keer over mijn gezicht. Was de truc niet goed? Ik begreep dat ik alléén tegen die twaalf kerels toch niet op kon. Ik heb Henderson vlug gehaald; die is hiernaast. En nu ga ik licht maken.

Een zaklantaarn flitste aan, en met een vlijmscherp zakmes sneed Brand vliegensvlug de touwen los, die Raffles gebonden hielden.

Deze rekte zich eens uit, en fluisterde toen snel:

— Dank je wel, Charles, maar nu moeten wij als de duvekater aan het werk. Het snoer! De draad! Misschien hebben wij nog maar vier minuten.

— Welke draad? vroeg Brand verbaasd.

— De elektrische geleidingsdraad. Die koffer zit vol dynamiet, en over vier of vijf minuten zal er contact worden gemaakt en stort hier het hele huis in. Hier met je lantaarn.

Raffles had Brand de lamp afgenomen en belichtte de zware koffer overal.

Hij voelde een koud zweet op zijn slapen komen; het snoer was niet te vinden.

Misschien bevond het zich onder de kist, en liep het onder de grond door.

Brand scheen te begrijpen wat er gaande was, want hij riep met gesmoorde stem:

— Laten wij dan vluchten. Laten wij het park zien te bereiken.

— En de vrouw daarboven laten? Nooit, Charles.

— Maar dan zijn wij verloren.

— Misschien nog niet. James, kom hier.

De reus wrong zich door de opening en nam daarbij een groot gedeelte van het middenschoot mee.

— Hier ben ik, mylord, zei hij rustig.

— Je hebt gehoord wat er in die kist zit, James. Die kist moet tot iedere prijs verschoven worden, zodat wij de draad kunnen bereiken, die er onder zit.

Zonder een woord te spreken trad de reus op de kist toe. Het ding woog op zijn minst achthonderd kilo. Henderson wong met de grootste moeite zijn vingers achter de kist. De aderen op zijn hals zwollen als koorden, en hij steunde als een gewond dier, maar de kist bewoog zich, een duim... nog enkele centimeters... Henderson gaf een ruk, er knapte iets, en achter de kist greep hij het afgebroken eind van een elektrisch snoer, dat zacht heen en weer zwiepte.

— De hemel zij geprezen, fluisterde Raffles hees. Ik geloof dat het geen halve minuut langer had mogen duren. En nu direct Wanda Zelenoy losgemaakt en gered, want het geboefte zal aanstonds hierheen komen, zodra zij bemerken dat er iets met de draad niet in orde is.

De drie mannen wongren zich weer door de opening, snelden de keldertrap

op, doorzochten haastig de vertrekken, en vonden inderdaad op de eerste verdieping de ongelukkige danseres met verwilderde blikken en doodsbleek, half bezwijmd van ontzetting, vastgebonden op een divan.

Zij sneden de touwen los, zonder een seconde met praten te verliezen, en een minuut later stonden zij op straat.

Wanda Zelenoy zelf bracht onmiddellijk de politie op de hoogte, een patrouille auto kwam aansnellen, en twintig welbewapende agenten wilden het huis binnendringen, toen er een daverende losbarsting onder de grond plaats had, en het gehele middengedeelte van het mooie, oude huis langzaam, als met tegenzin ineens stortte.

Wat daarbeneden gebeurd is, zal wel altijd een raadsel blijven, want men vond later onder het puin slechts zes lijken.

Lupin was daar echter niet onder, wel Paul Lykof.

De anderen hadden waarschijnlijk op het horen van de losbarsting in allerijl de vlucht genomen.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

In de riolen van Parijs

12 BUITENGEWOON SPANNENDE DETECTIVE ROMANS

IN TWAALF FRAAIE LINNEN BANDEN

VAN f 58.⁸⁰ VOOR f 35.⁴⁰

Betaalbaar met **SLECHTS** f 3.⁵⁰ of meer
p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND DE BESTE BOEKEN
UITGEKOZEN VAN DE KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED

Deze bijzondere serie bestaat uit: 1. Vuurgodin door Sax Rohmer. — 2. Moord en gros, door Carroll John Daly. — 3. Bill Berenger als Detective. — 4. Bill Berenger zoekt het uit, beide door Douglas V. Duff. — 5. Brief met Dynamiet door William P. MacGivern. — 6. Bluf. — 7. Lachende Vos. — 8. Zilveren Grafsteen. — 9. Sprekende Klok, alle door Frank Gruber. — 10. Moordmaniak door Frederic Brown. — 11. Op Weg naar Cairo. — 12. Moordenaars moeten ook leven, beide door Manning O'Brine.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen, totaal 2780 pagina's.

Deze boeken kostten f. 58,80, nu **VOOR SLECHTS** f. 35,40, desgewenst betaalbaar met f 3.50 of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van f 35.40 of 1e termijn.

Men vermeldte: « Detective Ster-serie 2; aanbieding L. L. ».

BOEKHANDEL H. NELISSEN

LEIDSEGRACHT, 108 — AMSTERDAM

Tel. 31791 — Postrek. 60092 — Gem. Giro N 2266